

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξαμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξαμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΚΑΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40δς

Ἀθῆναι, 8 Ἰουλίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 32

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν ἐλπίδα αὐτὴ τοῦ τὴν εἶχε δώ-
σει ἡ Μπέττυ. Τῆς εἶχαν πεῖ, ὅτι
πολλὰ παιδιὰ κουτσὰ εἶχαν γίνεи ἐν-
τελῶς καλὰ καὶ ὅτι τῶρα περπατοῦ-
σαν ὥσάν νὰ μὴν εἶχαν ποτὲ τοὺς
ὕποφères. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ποὺ εἶχε
πάρεи στὰ χέρια τῆς τὴν περιουσία
τῆς, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὄνειρά
τῆς ἦταν νὰ γίνῃ καλὰ κι' ὁ «ἄδελ-
φός» τῆς. Ἡ μὲν Μάργκαρετ λοιπὸν
ἔγραψε σ' ἕνα μεγάλο χειροῦργο τῆς
Νέας Ὑόρκης κι' ἐκεῖνος δέχθηκε
νὰ ἔρθῃ στὸ Γκρήνμπορου καὶ νὰ
ἐξετάσῃ τὸ παιδί. Ἡρθε λοιπὸν καὶ
τὸν ἐξέτασε καὶ δήλωσε πῶς ὅχι μο-
νάχα μποροῦσε νὰ γίνῃ ἡ ἐγγχείρησις,
μὰ καὶ πῶς ὑπῆρχαν πάρα πολλὲς
ἐλπίδες νὰ ἐπιτύχῃ.

Θὰ ἦταν βέβαια ὀδυνηρὴ καὶ ἡ ἀ-
νάγκη θάξουσι. Ὁ μικρὸς θὰ
ἔπρεπε νὰ δείξῃ μεγάλο θάρρος καὶ
ὕπομονή. Γιατὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἴσιο τὸ
πόδι του, χρειαζόταν νὰ τοῦ τὸ σπά-
σουν πάλι ἐκεῖ ποὺ ἦταν τὸ παλιὸ
κάταγμα καὶ νὰ τὸ ξανακολλήσουν.
Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γίνῃ
καλὰ. Γιατὶ ἡ ἀναπηρία αὐτὴ ποὺ
γιὰ τὴν ὥρα τὸν ἐμπόδιζε νὰ παίξῃ
καὶ νὰ τρέχῃ μαζὶ μετὰ τὰ παιδιὰ
τῆς ἡλικίας του, στὸ μέλλον θὰ εἶχε
γι' αὐτὸν πολὺ σοβαρώτερες συνέ-
πειες καὶ θὰ τοῦ ἔκανε δύσκολη καὶ
πικρὴ τὴν ζωὴ του.

Ὡστόσο ἡ Μπέττυ ὅταν ἀκουσε
ὅτι θὰ ἔσπαζαν τὸ πόδι τοῦ «ἄδελ-
φοῦ» τῆς, ἔβαλε τὴν φωνὴν καὶ εἶπε
ὅτι μετὰ κανένα τρόπο δὲν θὰ δεχόταν νὰ
γίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Μὰ ὁ Τζᾶκ
ἐδήλωσε πῶς θὰ δεχόταν πρόθυμα
νὰ ὑποφέρῃ κάθε βασανιστήριον, ἂν
ὕστερα θὰ μποροῦσε νὰ περπατᾷ
ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Νὰ πάψῃ πιά
νὰ εἶναι κουτσός; Μὰ μποροῦσε νὰ

φρανταστῇ μεγαλύτερη εὐτυχία; Τὸ
ὄνειρό του πάντα ἦταν νὰ γίνῃ ναυ-
τικός, μὰ ἔτσι σακάτης ὅπως ἦταν
τῶρα, δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ποτὲ
πῶς θὰ γινόταν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ἔτσι ἡ ἐγγχείρησις ἀποφασίστηκε
καὶ δυὸ ἡμέρες ἀργότερα ἔγινε.

Ὁ δούτοχος ὁ Τζᾶκ δέθηκε σὲ μιὰ
σανίδα κι' ἔμεινε ἐκεῖ ἀκούνητος πε-
ρισσότερο ἀπὸ ἕξ βδομάδες. Ὅταν
πέρασε αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ γιατρός
ἔβγαλε τὸ μηχανήμα καὶ εἶδε πῶς
τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καλὺτερον ἀπ'
ὅ,τι τὸ περίμενε. Ἐπέτρεψε λοιπὸν
στὸν ἄρρωστο νὰ κάνῃ μερικὰ βή-
ματα μέσα στὸ δωμάτιον. — μερικὰ βή-
ματα μονάχα βοηθούμενος κι' ἀπὸ
τὸ δεκανίκι του καὶ ὕστερα νὰ μείνῃ
πάλι ξαπλωμένος.

Ἄν ὁ Τζᾶκ δὲν εἶχε ἄλλη ἀπα-
σχόλησι, οἱ ἀτέλειωτες βδομάδες τῆς
ἀπόλυτης ἀκινήσεως ποὺ πέρασε καὶ
ποὺ εἶχε ἀκόμη νὰ περάσῃ, θὰ
τοῦ φαίνονταν ἀνυπόφορα βαρετὲς καὶ
πληκτικές. Μὰ ἡ μελέτη τὸν διασχέ-
δαζε τόσο, ὥστε οὔτε ἐνοιοθεε σχε-
δὸν τὸν καιρὸ ποὺ περνοῦσε. Κι' ὅ-
ταν ἀκόμη ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρε-
βάτι του, κι' ὅταν ἀκόμη ἦταν δεμέ-
νος στὴ σανίδα, μελετοῦσε μετὰ τέτοιο
ζήλο τὰ μαθήματά του, ποὺ ἦταν φό-
δος νὰ ξεπεράσῃ καὶ αὐτὴν ἀκόμη
τὴν Μπέττυ.

Μὰ ἡ φιλόδοξη μικρούλα δὲν ἐν-
νοοῦσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ αὐτὸ τὸ
πρᾶγμα. Κι' ἔβαζε κι' ἐκείνη ἀπ' τὸ
μέρος τῆς διπλάσιον ζήλον γιὰ νὰ βρί-
σκεται πάντα πρώτη. Ἔτσι τὰ δυὸ
παιδιὰ ἔκαναν τέτοιες προσόδους, ὥστε
ὁ κύριος Μίξον ἀρχισε νὰ πιστεῦῃ
πῶς εἶχε νὰ κάνῃ μετὰ δυὸ φαινόμενα.

Εἶχε ἀποφασισθεῖ ὅτι τὴν πρώτην

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρὴ Βεδουΐνα

Γιαπωνεζάκι

Σεπτεμβρίου ο Τζάκ θα επιχειρούσε να κάνει τα πρώτα βήματα ολομόναχος και χωρίς κανένα στήριγμα. Μια ζεστή αθγουσιτική ημέρα η Μπέττυ μπήκε σαν «σίφουνας» στην κάμαρα του Τζάκ.

— Τζάκ, φώναξε, με τη συνειδημένη της ζωηρότητα. Πώς θα σου φανή αν σου πω ένα πράγμα;

— Να ιδούμε τι είναι αυτό που θα μου πής, έκανε με απάθεια ο Τζάκ, που ήταν βυθισμένος στην ανάνηψη της Αγγλικής Ιστορίας του. «Ω, Μπέττυ, πρόσθεσε ύστερα. Αν ήξερες τι ενδιαφέρον είναι το κεφάλαιο που διαβάζω τώρα! Είμαι στην ιστορία της Μαρίας Στούαρτ. Της έκοψαν, ξέρεις, το κεφάλι! Φαντάσου, Μπέττυ, της έκοψαν το κεφάλι της κακομοίρας!»

Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση ή Μπέττυ θα έδειχνε ζωηρό ενδιαφέρον για την μοίρα της δυστυχισμένης βασίλισσας της Σκωτίας. Μ' αυτό που είχε το μυαλό της εκείνη τη στιγμή την απασχολούσε σε τέτοιο σημείο, ώστε την εμπόδιζε να δώσει προσοχή στα λόγια του Τζάκ.

— Φοβερό είναι, είπε μ' ένα τόνο ολότελα αδιάφορο. Αλήθεια είναι πολύ φοβερό. Μά, άκουσε, Τζάκ, πρόσθεσε ζωηρά. Άκουσε αυτό που έχω να σου πω. Μόνο να μου υποσχεθής να μην κάνης λόγο σε κανένα, γιατί είναι μυστικό.

— Στο όρκίζομαι! Έκανε ο Τζάκ μ' επίσημο ύφος. Τι έχεις να μου πής;

— Λοιπόν, θα γιορτάσω τα γενέθλιά μου!

— Ποιά γενέθλιά σου;

— Την ημέρα των γενεθλίων μου, πώς το λένε;

— Μ' άρσθ δεν έχεις γενέθλια;

— Πώς; Δεν έχω γενέθλια;

— Δηλαδή δεν ξέρεις την ημέρα που γεννήθηκες.

— Δεν την ήξερα άλλοτε, αυτό είναι αλήθεια. Μά άρσθ ο κύριος Μόρρις ανακάλυψε την οικογένειά μου... καταλαβαίνεις... βρήκε και τα χαρτιά μου, όπου είναι γραμμένη η ημέρα που γεννήθηκα.

— «Α, πάει καλά, έκανε ο Τζάκ. Λοιπόν, καθώς βλέπεις, ξέρω την ημέρα των γενεθλίων μου' μά εσύ, Τζάκ, δεν ξέρεις τη δική σου και ούτε και της Πόλλυ καλώς-καλώς δεν γνωρίζουμε. Μάθαμε μόνον, από την διευθύντρια του Όρφανοτροφείου, πώς έχει γεννηθεί τον Σεπτέμβριο. Λοιπόν σκέφτηκα, την ημέρα των δικών μου γενεθλίων να γιορτάσουμε και των τριών μας τα γενέθλια.

— Μά ο Σεπτέμβριος έχει τριάντα μέρες. Γιατί να μη γιορτάση καθέ-

νας χώρια τα δικά του γενέθλια;

— Θα είναι πολύ πιο διασκεδαστικό αν γίνη μιὰ γιορτή και για τους τρεις. Και καθώς ο γιατρός είπε ότι σε δεκαπέντε μέρες, δηλαδή κατά τις αρχές του Σεπτεμβρίου, θα σε αφήσουν να περπατήσεις, δίχως δεκανίκια, έτσι με την ευκαιρία της γιορτής των γενεθλίων μας, θα γιορτάσουμε και την δική σου ανάρρωση!

— «Ορατά! Έξοχα! Δεν μου λές όμως; Τα γενέθλιά σου πέφτουν πιο κοντά στην 1η του Σεπτεμβρίου, παρά στις 30. Βιάζομαι να έρθη εσύ το δυνατόν πιο γρήγορα αυτή η ημέρα.

— Είσαι όμως βέβαιος πως θα μπορείς να περπατάς ελεύθερα ως τότε; Άς είναι. Θα ρωτήσουμε τον γιατρό. Και τώρα άκουσε τί σχέδια έχω κάνει με το νου μου: Θα διοργανώσουμε μιὰ στρατιωτική παρέλαση και θα λάβης κι' εσύ μέρος σ' αυτήν, δηλαδή αν μπορείς, αν είσαι εντελώς καλά.

— Και θα ντυθώ αξιωματικός! φώναξε ο Τζάκ.

— Και θα ντυθής αξιωματικός!

— Ούρρα! Ούρρα! φώναξε το παιδί, πετώντας ψηλά το δεκανίκι του.

— Αν είσαι κουρασμένος θα επιθεωρήσης τον στρατό καθισμένος στο ψάθινο άμάξι μου.

— Ζήτη! Ζήτη!

— Κι' η Πόλλυ, εξακολούθησε η Μπέττυ, θα παρακολουθήση την παρέλαση από το καρροτάκι της. Δεν είναι ωραία ιδέα;

— Δίχως άλλο' μά δεν μπορεί να γίνη στρατιωτική παρέλαση δίχως μουσική. Ποιός θα παίζη τη μουσική;

— Ποιός; Έμεις.

— Καλά, πώς;

— Θα σχηματίσουμε μιὰ «άστεια ορχήστρα». Ο κύριος Ριχάρδος έτσι την ονομάζει.

— Τι πράγμα είναι αυτή η «άστεια ορχήστρα»;

— Η ιδέα είναι της Τίλλης και είναι το πιο εύκολο και το πιο γουστόζικο πράγμα του κόσμου. Καθένας θα πάρη από ένα μουσικό όργανο, ε, τι του άρεσει: Ταμπούρλο, τρομπέτα, πίπιζα, καραμούζα, φουσαρίονα. Συμφωνούν να παίξουν ένα κομμάτι που να το ξέρουν όλοι, και καθένας το παίζει στ' όργανό του. Το ζήτημα είναι να πηγαίνουν όλοι μαζί.

— Πωπώ τί τρομερή κοκαφονία που θα γίνεται! έκανε ο Τζάκ που εκείνες μόλις τις ημέρες είχε μάθει αυτή την καινούργια λέξη.

— Μπα, δεν βαρύνει! Θα είναι πολύ διασκεδαστικό. Η Τίλλη θα έρ-

θη όπου νάναι και θα πάμε μαζί στο Γκρήνμποροου για νάγοράσουμε τα διάφορα όργανα' ύστερα θα τα μοιράσουμε σ' εσους θα λάβουν μέρος στη γιορτή, για να προφτάση ο καθένας να μελετήση τα κομμάτια που θα παίξουμε.

— Μά θα της πής της Τίλλης; Έμένα μου είχες πεί πως είναι μυστικό.

— Ναί, μά όχι για την Τίλλη που θα με βοηθήση σ' όλες τις ετοιμασίες. Άλλωστε μόνο η ημέρα που θα κάνουμε τη γιορτή είναι μυστική, καθώς και η παρέλαση. Γι' αυτά λοιπόν δεν θα της κάνω λόγο. Μά η ορχήστρα δεν μπορεί να μείνη μυστική, γιατί ο καθένας πρέπει να μελετήση. Και τώρα, Τζάκ, την ώρα που εγώ θα λείπω, εσύ θα κάνης έναν κατάλογο και θα γράψης τα όνόματα των αγοριών και των κοριτσιών που θα προσκαλέσουμε στη γιορτή μας.

— «Ορατά! Άκουσε, Μπέττυ, εγώ για όργανο στην «άστεια ορχήστρα» όπως τη λές, διαλέγω τις καστανιέτες. Τις παίζω πολύ καλά, μόνο που δεν γυμνάστηκα καθέλου από τότε που βρίσκομαι εδώ. Μπορείς λοιπόν να μου φέρης ένα ζευγάρι;

— Δεν θα σε ξεχάσω, είπε η Μπέττυ. Κι' ακόμη, ύστερα από τον κατάλογο των προσκαλεσμένων, μήν ξεχάσης να κάνης κι' έναν κατάλογο των κομματιών που θα παίξουμε στη γιορτή.

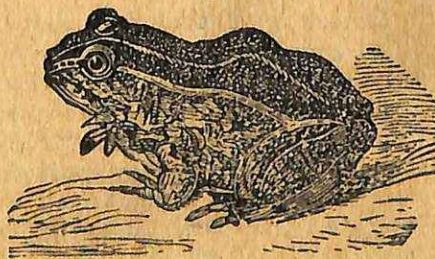
Με τα λόγια αυτά έφυγε όρμητικά όπως είχε έρθει. Μ' ένα πήδημα βγήκε στη βεράντα κι' έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα, που μπορούσε νάκουστη ως το Γκρήνμποροου. Η απάντησή δεν άργησε να έρθη: Ήταν ένα ψάθινο άμαξάκι όπου ήταν ζεμένο ένα χαριτωμένο μικρόσωμο άλογο, από εκείνα που ονομάζουν «πόνευ».

— Ευχαριστώ, Πέτρο, έκανε η Μπέττυ πηδώντας μέσ' στο άμάξι, που ο γέρος υπηρέτης της το είχε φέρει ως τη σκάλα της βεράντας.

Πήρε τα γκέμια στα χέρια της και σε λίγο το άμαξάκι έτρεχε στη σκιερή δενδροστοιχία.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΜΟΥ

Είχε ο θεός μου τρεις κοπέλλες. δυό ξανθές, μιὰ καστανή. Και το ξέρετε, κορίτσια, τώρα πως για σάς μιλω.

Ήταν όμορφη η μεγάλη, σά μπουμπούκι-δροσερή. Και το ξέρετε, κατεργάρα, τώρα πως για σέ μιλω.

Έξεχώριζε η μεσαία πάντα με την εξυπνάδα. Και το ξέρετε, πονηρούλα, τώρα πως για σέ μιλω.

Μιὰ καλόκαρδη κοπέλλα μά κι' άσχημομούρα η τρίτη. Και το ξέρετε, καίμενούλα, τώρα πως για σέ μιλω.

Γύριζε λαχανιασμένος από το κυνήγι ο νέος. Και το ξέρετε, πρίγκιπά μου, τώρα πως για σέ μιλω.

Σεπεξεύει μπρός στο θείο μου, δένει τάλιο στο θυμό. Και το ξέρετε, πρίγκιπά μου, τώρα πως για σέ μιλω.

Μπαίνει μέσ' στ' άρχοντικό του και ζητά να ξασπιάση. Και το ξέρετε, πρίγκιπά μου, τώρα πως για σέ μιλω.

Ένα γύρο με την πρώτη έκανε στον κήπο ο πρίγκιπ. Και το ξέρετε, όμορφούλα, τώρα πως για σέ μιλω.

Και στη δεύτερη κοντά κάθεται και κουβεντιάζει. Και το ξέρετε, εξυπνούλα, τώρα πως για σέ μιλω.

Στραβομουτσουνιάζει ώσotόσο καθώς βλέπει και την τρίτη. Και το ξέρετε, ω, φτωχούλα, τώρα πως για σέ μιλω.

Το προσέξαν τουτό οι άλλες κι' οι κακές κρυφογελούν. Και το ξέρετε, όμορφές μου, τώρα πως για σάς μιλω.

Η άσχημούλα άναστενάζει κάτω από τα δέντρα τρέχει. Και το ξέρετε, δύστυχή μου, τώρα πως για σέ μιλω.

Κεί πετούν ολόγυρά της κελαιδώντας τα πουλιά. Και το ξέρετε, καίμενούλα, τώρα πως για σέ μιλω.

Στέκει και θαυμάζει ο νέος' τον μαγεύει η συναυλία. Και το ξέρετε, πρίγκιπά μου, τώρα πως για σέ μιλω.

Της φωνάζει: «Γονατίζω μπρός στην όμορφιά, στο πνεύμα— Και το ξέρετε, πρίγκιπά μου, τώρα πως για σέ μιλω—

Την καρδιά μου ώsotόσο ένώνω με την ψυχική όμορφιά». Και το ξέρετε, πρίγκιπά μου, τώρα πως για σέ μιλω.

Μιὰ βδομάδα πιά μετά ήταν παντρεμένοι οι δύο τους. Στο ζευγάρι άς εύχθηdύμε νάναι πάντα εύτυχισμένοι. (Ακολουθεί άπ' το Γαλλικό) Κ. Π. ΛΕΥΚ.

Ο ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΒ'.

Κάνει ζέστη, ο ήλιος φλογίζει, κι' ο θεός Κωστής προτείνει ένα πικ-νικ στο δάσος, που θα μαζέψη και τις τρεις οικογένειες, μικρούς και μεγάλους. «Α, τί ωραία ιδέα! Θα πάνε με αυτοκίνητα, θα πάρουν μαζί τους φαγιά, θα σταθούν στο δάσος, από κει θ' ανεβούν στο βουνό κι' ύστερα θα γυρίσουν να φάνε κάτω άπ' τις βελανιδιές.

Την Κυριακή το πρωί, από τις έξη, όλοι είναι στο πόδι. Τα παιδιά —Πετράκης, Παυλίνα, Γεώργιος, Τοτός—τρέχουν έdω κι' εκεί' οι μεγάλοι έτοιμαίζουν τα καλάδια που θα φορτωθούν στ' αυτοκίνητα' δεν αφήνουν όμως τα παιδιά να ιδούν τί και τί βάζουν μέσα...

Ο Ντουντού γανγίζει και πηδά. Η Μαργαρώ δεν ξέρει τί να πρωτοκάμη. Στις έφτα τα τρία αυτοκίνητα ξεκινούν. Στις έννιά φτάνουν σ' ένα θαυμάσιο δάσος από πεύκα και βαλανιδιές, όλο σκιά και δροσιά. Τί ωραία που μυρίζει το ρετσίνι! Τί γλυκά που κελαιδεύει το ρυάκι! Τί μαλακιά που είναι η χλόη κάτω άπ' τα δέντρα!

— Δεν το κουνώ από dω! λέει η γιαγιά. Είναι ο επίγειος παράδεισος!

— Έμεις όμως θ' ανεβούμε στο βουνό! λέει ο μπαμπάς.

— Άνεβήτε και στον ουρανό. Φτάνει νάσαστε dω την ώρα που θα φάμε.

— Έννοια σας κι' η πείνα θα μās γυρίση πίσω με την ώρα. Έμπρός! Όποιος μάγαπά μάκολουθε!

Τα παιδιά τριγυρίζουν άμέσως το μπαμπά. Οι κυρίες, ο θεός Κωστής κι' η Μαργαρώ θα μείνουν κάτω. Έχουν μαζί τους βιβλία, εφημερίδες. Θα διαβάσουν ξαπλωμένοι στη σκιά, θα μιλήσουν θα ρεμ-

βάσουν. Κι' η Μαργαρώ θα στρώση για το γεύμα.

Ξεκινούν. Τους ακολουθεί κι' ο γιατρός. Σκαρφαλώνουν, περνούν μέσ' από πυκνούς θάμνους, πηδούν έdω μιὰ χοντροή ρίζα, εκεί μιὰ μεγάλη κοτρώνα, κάνουν γύρους, ανεβαίνουν, κατεβαίνουν, λαχανιάζουν, στέκονται, χάνονται, ξαναβρίσκονται, σπρώχνονται, κατακυλούν, γελούν, τραγουδούν. Και το πρωί περνά σαν όνειρο.

— Επέρασε η ώρα, λέει ο μπαμπάς. Καιρός να γυρίσουμε. Μās περιμένουν για να φάμε.

Τη στιγμή εκείνη, ο Πετράκης βγάζει μιὰ φοβερή κραυγή, σηκώνει το ένα του πόδι και με το δάχτυλο δείχνει τη γάμπα του. Κι' εξακολουθεί να ξεφωνίζει σπαραχτικά.

Ο μπαμπάς του βγάζει άμέσως την κάλσα. Η γαμπίτσα του είναι κόκκινη και πρησιμένη.

— Γιατός! κάτι τον δάγκασε! Φτάνει να μην ήταν καμιά δειλιά!

— Όχι, ήταν σφήκα. Νά, το κεντρί της.

Ο γιατρός βγάζει τη θήκη του με τα φάρμακα και περιποιείται τον Πετράκη. Ο Τοτός τον πειράζει:

— Καθόλου παράξενο να τον κυνηγούν οι μύγες κι' οι σφήκες. Οι τσέπες του Λιχουδάκη είναι πάντα γεμάτες ζάχαρη!

— Ψέμματα! φωνάζει η Λούση θυμωμένη.

— "Ας μᾶς δείξη τις τσέπες του και θὰ ἰδοῦμε!

Ὁ Πετρόκης παύει τὰ κλάματα, ἡ Λούση τοῦ ἀναποδογυρίζει τις τσέπες καὶ πέφτουν κάτω ἀνάκατα ἕνα σωρὸ πρᾶγματα: ἕνα μαντήλι, ἕνα σουγιάδι, ἕνα μολύβι, δυὸ τρεῖς βῶλοι, κάτι μαῦρα καὶ κόκκινα βατόμουρα καὶ δυὸ καραμέλες ζάχαρη.

— Νά! δὲν τόπα ἐγώ; θριαμβεύει ὁ Τοτός.

— Ἀμ' αὐτὰ τί εἶναι; ρωτᾷ ἡ Λούση, σηκώνοντας ἀπὸ χιμῶ τὰ φρουτάκια.

— Βατόμουρα, δὲν τὰ βλέπεις; ἀπαντᾷ ὁ Πετρόκης. Τάκοψι ἀπὸ κάτι δεντρούκια...

— Κι' ἔφαγες ἀπ' αὐτά; ρώτησε ζωηρὰ ὁ γιατρός.

— Ὁχι, τὰ φύλαξα νὰ τὰ δώσω τῆς μαμμᾶς.

— Ὁ Θεὸς σὲ φύλαξε!... Καλέ, αὐτὰ εἶναι μπελλαντόνες κι' ἀγριοφρούλες. Εἶναι φαρμακερά.

— Ἀ! κι' ἂν τᾶτρωγα, γιατρέ;

— Θὰ φαρμακωνόσουν.

— Κι' ἡ μαμμά μου, ἂν τῆς τᾶδινα;

— Ἡ μαμμά σου θὰ τὰ γνώριζε καὶ θὰ τὰ πετοῦσε. Πετᾶτε τα γρήγορα!

Πέταξαν τὰ φαρμακερά ἐκεῖνα φρουτάκια κι' ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν. Δὲν ἦταν ὅμως τόσο φαιδροὶ ὅσο στὸ ἀνέβασμα. Τὸ διπλὸ πάθημα τοῦ Πετρόκη τοὺς ἔκοψε τὸν ἐνθουσιασμό. Λυποῦνται κίολα πού τὸν βλέπουν νὰ κουτσαίνει κι' ὅλοι περπατοῦν σιγὰ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τοὺς ἀκολουθῇ...

Ἐπιτέλους φτάνουν στὸ δάσος, κουρασμένοι καὶ λαχανιασμένοι. Ἀλλὰ μπροστὰ στὸ τραπεζομάντηλο πού εἶναι στρωμένο χιμῶ καὶ σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα σωρὸ φαγιά καὶ γλυκίσματα, ξεχνοῦν καὶ τὴν κούραση κι' ὅλα. Δὲν θυμοῦνται πιά παρὰ πὼς πεινοῦν καὶ διψοῦν...

Κάθονται χιμῶ καὶ οἰχνοῦνται ἀμέσως στὸ φαί.

— Πῶ. πῶ! πείνα! ἔσεῖς θὰ φᾶτε καὶ τὰ πιῶτα, καὶ τὸ τραπεζομάντηλο! λέει ὁ θεῖος Κωστής, πού αὐτός, καθὼς εἴπαμε, εἶχε μείνει στὸ δάσος κι' ὅλη τὴν ὥρα διάβαζε ἕνα βιβλίον.

Ἡ μαμμά ἀνησύχησε πολὺ δεῖν εἶδε τὸν Πετρόκη νὰ γυρίσῃ κουτσαίνοντας, μὲ τὴ γάμπα δεμένη. Τῆς διηγήθηκαν τὰ συμβάντα κι' ἐδόξασε τὸ Θεὸ πού φύλαξε τὸ παιδί της δυὸ φορὲς ἐκεῖνο τὸ πρωί.

Τὰ φαγιά ἦταν ἔξοχα. Ἡ γιαγιά εἶχε κάνει μπούτι ψητό, ἡ μαμμά τοῦ Γεώργου κοτόπουλα κοκκινιστά, ἡ θεία τῆς Λούσης ἕνα ὠραῖο πασίτσι κι' ἡ Μαργαρώ μιὰ πελώρια καὶ καταστόλιστη πουδίγκα.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ξεπλώθηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Τί ἡσυχία πιντοῦ! Δὲν ἀκούεται πιά παρὰ τὸ ροχαλιτὸ τοῦ παπποῦ. Θάλεγε πὼς ἡ νεράιδα τοῦ δάσους τοὺς ἄγγιξε ὅλους μὲ τὸ ραβδί της. Καὶ τὰ φύλλα ἀκόμα τῶν δέντρων, ἀκίνητα, σιωποῦν. Οἱ κορυφές της μόλις ἀνατριχίλλουν στὸ φύσημα μιᾶς ἀδύνατης αὐρας.

Πρῶτος ξυπνᾷ ὁ Πετρόκης. Θάξῃ λίγο πυρετὸ ἀπὸ τὸ δάγκωμα τῆς σφήκας, γιατί διψᾷ, διψᾷ πολὺ. Πηγαίνει σιγὰ-σιγὰ στὸ κούφωμα ὅπου ἔχουν βίλει τις μποτίλλιες, παίρνει μιὰ λεμονάδα καὶ πίνει ἀπ' τὸ στόμα της, γιατί βαρέθηκε νὰ ψάξῃ γιὰ ποτήρι.

Ἡ λεμονάδα εἶναι γλυκεῖα καὶ δροσερή. Μά... τ' εἶν' αὐτό, τρέχει αἷμα; Καθὼς σκουπίστηκε, τὸ μαντήλι του κοκκίνησε. Νά, τὸ στόμα τῆς μποτίλλιας ἦταν σπασμένο σὲ μιὰν ἄκρη καὶ τὸ γυαλὶ τοῦ ἔσπισε τὸ χεῖλι.

— Τὸ κακὸ ἐτοίωσε, Πετρόκη, ἀλλὰ πάλι φτηνὰ τὴ γλύτωσες!

Ὁ παπποὺς δὲ ροχαλίζει πιά. Ὁ παπποὺς σηκώθηκε κι' εἶναι τώρα μπροστὰ του.

— Ἀλήθεια, τοῦ λέει ὁ Πετρόκης, πολλὰ ἔπαθα σήμερα.

— Ὁχι πολλά, τρία μόνο, τοῦ ἀπαντᾷ μὲ κάποια εἰρωνεία ὁ παπποὺς. Ἀλλὰ ἔτσι λένε: καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ τριτώνει. Τώρα μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος πὼς σήμερα δὲν θὰ σοῦ συμβῇ τίποτ' ἄλλο.

— Νά!... αὐριο ὅμως;

— Ἐ, αὐριο... θὰ θυμᾶσαι τὰ σημερινὰ καὶ θὰ προσέχης. Γι' αὐτὸ λένε: τὰ παθήματα-μαθήματα. Γιὰ τὴ σφήκα δὲ λέω, ἦταν ὀλωσδιόλου τυχερό. Ἐμαθες ὅμως πὼς ὅλα τὰ βατόμουρα δὲν τρώγονται καὶ πὼς δὲν πίνουν λεμονάδα ἀπ' τὸ στόμα τῆς μποτίλλιας, γιατί μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ σπασμένο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΥΝΘΗΚΗ ΣΚΥΛΟΥ ΚΑΙ ΓΑΤΑΣ

ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Σὲ πολὺ παλιὸ καιρὸ, ἕνας σκύλος καὶ μιὰ γάτα πού ἔμεναν στὸ ἴδιο σπίτι, γιὰ νὰ μὴ μαλώνουν στὸ φαί, ἔκαναν συνθήκη νὰ τρώγῃ ὁ σκύλος τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὸ κρέας, καὶ ἡ γάτα ἀπὸ τὰ ψάρια.

Κάμποσο καιρὸ ἔτσι γινόταν καὶ ἦταν ἀγαπημένοι καὶ εὐχαριστημένοι μὲ τὴν συμφωνία πού εἶχαν υπογράψει.

Σὺν ἤρθε ἡ Λαμπρή, ὁ ἀφέντης τους ψώνιζε ὅλο κρέας, ἔτσι καλοπέρναγε ὁ σκύλος μὲ τὰ κόκκαλα, μὰ ἡ γάτα κόντευε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ της πού δὲν ἔδλεπε καθόλου ψάρι στὸ σπίτι.

Μιὰ ἡμέρα φόβια πιά ἀπὸ τὴν πείνα, πῆγε κοντὰ στὸ σκυλὶ πού εἶχε ἐμπρὸς τοῦ ἕνα μεγάλο σωρὸ κόκκαλα ἀπὸ κρέας καὶ γέμιζε τὴν κοιλία του, καὶ τὸ παρακάλεσε νὰ τὴν λυπηθῇ καὶ νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ πάρῃ ἕνα μεζέ.

Μὰ ὁ σκύλος «σὺν τὸν χορτάτο πού δὲν πιστεῖ τοῦ νηστικοῦ» ὅπως λέει ἡ παροιμία, τὴν ἀγριοκοίταξε καὶ τῆς ἔκανε μού... μμμ... μού, θυμίζοντας ἔτσι τὴν συνθήκη πού εἶχαν κάνει οἱ δύο τους.

Ἡ κακομοῖρα ἡ γάτα σὺν τῆς θύμισε τὴν συμφωνία, τραβήχθηκε πίσω δειλὰ-δειλὰ, ἀποφασισμένη νὰ κάνῃ ὑπομονὴ ὥς πού νὰ βαρεθῇ ὁ ἀφέντης τους τὸ κρέας καὶ πάρῃ ψάρια καὶ φάῃ ἀπ' αὐτὰ κι' ἐκείνη πού τότες μέρες τώρα ἔτρωγε ξερὸ ψωμί.

Τοῦ κάκου ὅμως, ὁ ἀφέντης ὅλο κρέας ψώνιζε, ἡ γάτα πάλι ὅποτε, ἔδλεπε τὸ σκύλο νὰ τρώγῃ τὰ κόκκαλα, ὅλο πῆγαινε κοντὰ του καὶ μὲ παρακαλεστικὰ νιαυρίσματα τοῦ γύρευε μεζέ, μὰ ἐκεῖνος ὀλοένα μὲ ἀγριο καὶ κακὸ τρόπο, τῆς θύμιζε τὴ συνθήκη.

Μιὰ, δυὸ, τρεῖς πέντε, δέκα αὐτὴ ἡ δουλειά, ἀπελπίστηκε ἡ γάτα, παίρνει τὴν συνθήκη, πᾶει μπρὸς στὸν σκύλο πού ἔτρωγε σὺν πλούσιος καλοφαγάς, καὶ ἀρχίζει κγγ... κγγ... μὲ τὰ νύχια της καὶ τὴν ξεσχίζει, βρۇτάει ἀμέσως καὶ τοῦ παίρνει δυὸ κόκκαλα καὶ πετειέται μ' αὐτὰ στὰ κεραμίδια καὶ ἐκεῖ τὰ ἔφαγε μασημένα κι' ἀμάσητα σὺν πεινασμένη πού ἦταν.

Ἀπὸ τότε σκύλοι καὶ γάτες δὲν μόνιασαν πιά. Ὅποτε τύχει νὰ ἰδεῖ γάτα τὸ σκύλο νὰ τρώγῃ κόκκαλα ἀπὸ κρέας καὶ πᾶει κοντὰ του, μοῦ... γαῦ, μοῦ... γαῦ... τῆς κάνει ὁ σκύλος καὶ τῆς θυμίζει τὴν συνθήκη πού ἔγινε ἐκεῖνο τὸν παλιὸ καιρὸ, ἡ γάτα πάλι τοῦ κάνει κγγ... κγγ...

κγγ... σὺν νὰ τοῦ λέγῃ πὼς τὴν ξεσχίσε καὶ τοῦ ἀρπάξῃ ὅ,τι μπορέσει καὶ φεύγει.

Ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού ἐχθρεύονται πολὺ ἀναμεταξύ τους, λέει ὁ λαὸς χαρακτηριστικὰ πὼς «τρώγονται σὺν τὸ σκύλο μὲ τὴ γάτα».

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ἀνοίγει ἡ πλαϊνὴ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα τὸ Φάντασμα, τυλιγμένο σ' ἕνα κάτασπρο σεντόνι).

Νίκος. — Γιαννάκη! Μίμη! Βοήθειαι!... (Τρέχει κοντὰ στ' ἀδέρφια του. Ἐκείνοι τὸν ἀγκαλιάζουν, κοιτάζοντας τὸ Φάντασμα μὲ περιέργεια, ἀνάμικτη μὲ κάποιο φόβο).

Φάντασμα. — Μὴ μὲ φοβάσῃ. Νικό. Εἶμαι καλὸ Φάντασμα ἐγώ. Δὲν ἤρθα νὰ σοῦ κάνω κακὸ. Ἦρθα μόνο γιὰ νὰ ποδείξω στ' ἀδέρφια σου ὅτι δὲν ξέρουν τί λένε, ὅταν σὲ βεβαιώνουν πὼς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα...

Νίκος. — Διστακτικά: — Ὅστε εἶσαι... πραγματικὸ φάντασμα;...

Φάντασμα. — μὲ κόπο συγκροτώντας τὰ γέλια του. — Καὶ βέβαια εἶμαι πραγματικὸ φάντασμα. (Πρὸς τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν Μίμη.) Τί λέτε

τώρα; Πιστεύετε κι' ἔσεῖς πὼς ὑπάρχουν φαντάσματα;

Γιαννάκης. πού κάτι ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει: — Ἐ, τώρα βέβαια, τὸ πιστεύω. (Κάνει νόημα καθησυχαστικὸ στὸ Μίμη). Κι' ἐσύ, Μίμη;

Μίμης. τοῦ νεύει ὅτι κατάλαβε. — Βέβαια. Ἀφοῦ τὸ βλέπουμε...

Φάντασμα. πρὸς τὸ Νίκο: — Καὶ τώρα, ἂς τὰ ποῦμε λιγάκι οἱ δύο μας...

Νίκος. — Τί μὲ θέλεις;

Φάντασμα. — Ἐμαθα πὼς φοβάσαι νὰ κατέδῃς στὸν κῆπο, νὰ μπῇς μονάχος σου σὲ μιὰ κάμαρα, νὰ μείνῃς σὲ μέρος σκοτεινὸ... Ἔτσι δὲν εἶναι;

Νίκος. — Ναι, ἔτσι εἶναι.

Φάντασμα. — Καὶ φοβάσαι ἀπὸ φαντάσματα...

Νίκος. — Ναι!

Φάντασμα. — Γιατί ὅμως τὰ φοβάσαι;

Νίκος. διστακτικά. — Νά... Τὰ φοβάμαι...

Γιαννάκης. — Τὰ φοβάται νὰ μὴν τοῦ κάνουν κακὸ. Ἔτσι δὲν εἶναι, Νίκο;

Νίκος. — Ναι, ἔτσι εἶναι.

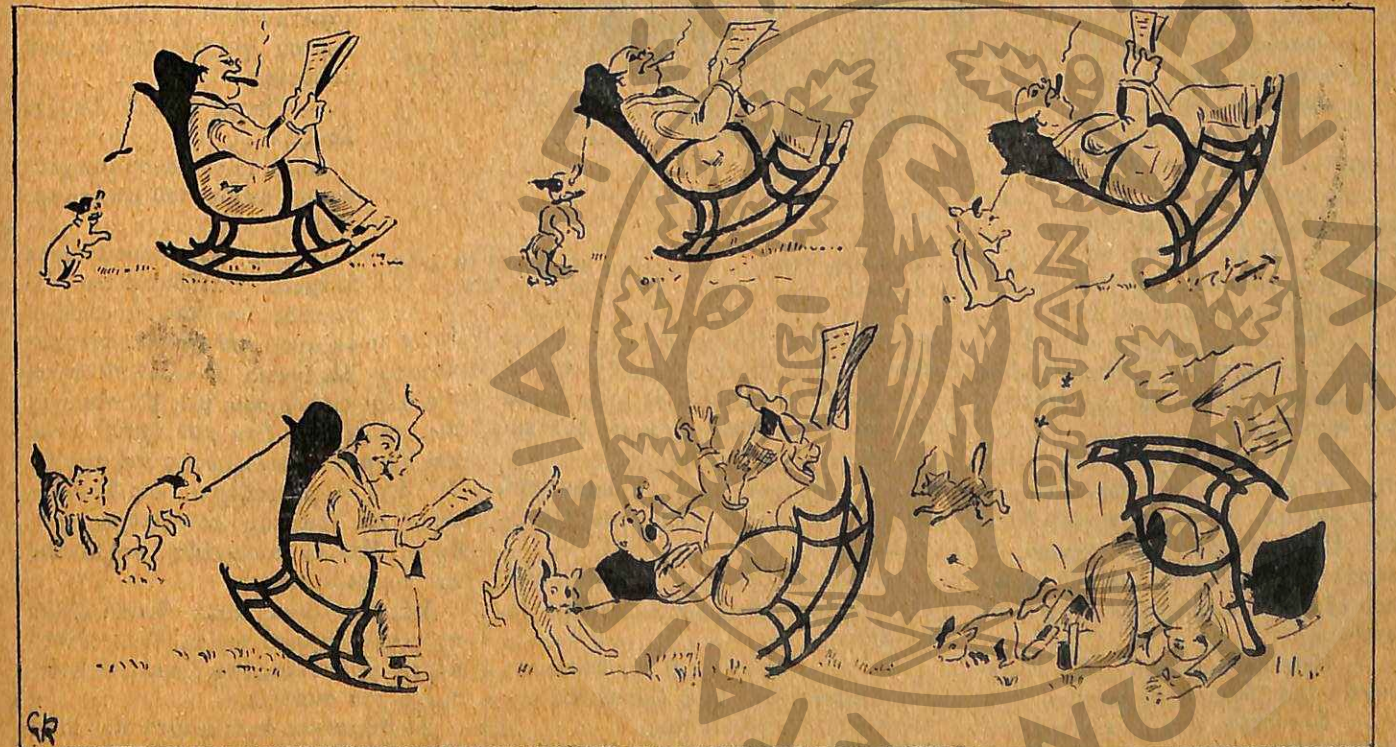
Φάντασμα. — Σοῦ ἔκανε ποτέ κακὸ κανένα φάντασμα;

Νίκος. — Ὁχι!

Φάντασμα. — Εἶδες ποτέ σου ὧς τώρα κανένα φάντασμα;

Νίκος. — Ὁχι!

ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΣΤΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 6 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

*Αντεγγραφή καὶ ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Μαγνήτη

νή κάμαρα. — Πήγαινε εκεί μέσα μονάχος σου για να πεισθής.

Νίκος, διατάζει. — Δέ χρειάζεται **Γιαννάκης, Μίμης**, συγχρόνως: — Πάλι φοβάσαι;

Νίκος, αποφασιστικά: — "Όχι. Δεν φοβάμαι πιά καθόλου (Μπαίνει στην πλαϊνή κάμαρα και ξαναβγαίνει σέ λίγο).

Παύλος. — Είδες λοιπόν ότι δεν πρέπει να φοβάσαι;

Νίκος. — Ναι.

Παύλος. — Τι λές; Πάμε τώρα και στον κήπο να παίξουμε, ή μήπως, επειδή βράδυασε...

Νίκος, τὸν διακόπτει: "Όχι! "Όχι! "Αφού σου είπα ότι δεν φοβάμαι πιά...

Παύλος, Γιαννάκης, Μίμης, συγχρόνως: — Μπράβο, Νίκο!

(Φεύγουν και οι τέσσερες μαζί από την πόρτα του βάνους με γέλια).

(Από τὸ «Παιδικὸ Θέατρο»

τοῦ κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ)

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

"Όσο δὲ πὼς θὰ τὴν συγχωρέση ποτὲ πραγματικά, αὐτὸ ὁ Γιάννης τὸ ἤξερε ὅ,τι οὔτε κἀν ἔπρεπε νὰ τὸ βάλλῃ μὲ τὸν νοῦ του.

"Όστόσο, γιὰ τὸ παιδί ἦταν φανερό πὼς κάποιος σπουδαῖος λόγος ἔκανε τὸν καπετάνιο τῆς «Χελιδόνας» νὰ φέρεται μαζί του μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ φερόταν. "Οποιοσδήποτε ἦμος κι' ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος, ὁ Γιάννης δὲν μπορούσε παρὰ νὰ τὸν μακαρίζῃ καὶ νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτοῦ του εὐτυχισμένο.

"Όσο κι' ἂν οἱ μέρες ποὺ τοῦ φύλαγε τὸ μέλλον δὲν ἦταν δυνατόν νὰ εἶναι τόσο εὐτυχισμένες ὅσες ἐκεῖνες ποὺ εἶχε περάσει στὴν ἔπαυλη τοῦ κυρίου Φουρβιέρ, μπορούσε ὥστόσο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἡ ζωὴ του θὰ ἦταν λιγώτερο μαύρη καὶ θλιβερότερη ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρὶν, κι' ὅτι τουλάχιστον θὰ γλύτωνε τὸ ξύλο, τὶς βρισιὲς καὶ τὶς φοβέρες. Τί ἄλλο περισσότερο νὰ ζητήσῃ; Ἡ δουλειὰ τοῦ καραβιοῦ, ἡ φροντίδα τοῦ νοικοκυριοῦ, ὅσο βαρεῖες κι' ἂν ἦταν, δὲν τὸν τρομάζανε καὶ ὁ Γιάννης ὅσο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶχε δλὴ τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεὸ του.

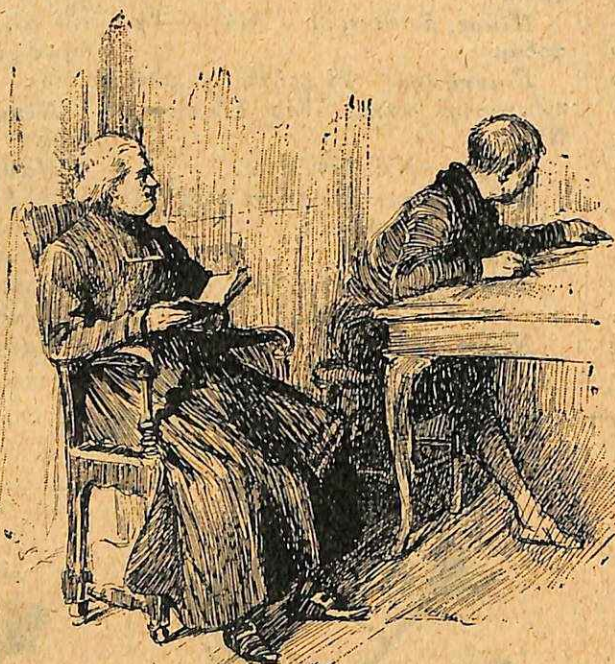
"Όστόσο, προτοῦ πέσει νὰ κοιμηθῇ, ἤθελε νὰ γνωρίζῃ ὡς ποῖο σημεῖο ἔφθανε ἡ καλοσύνη τοῦ θεοῦ του. Πῆρε τὴν ἀπόφασιν, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔβαλε τὰ δυνατό του νὰ τὴ κἀν σταθερή.

— Θεέ μου, προτοῦ νὰ σὲ καληνυχτίσω θὰ ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι.

— Ἐλευθερά, εἶπε ὁ ναυτικός, ποὺ σερβιριζόταν στὸ πιάτο του. Σι' ἀκούω. Λέγε.

— Θάθελα, ἔκανε διστακτικὰ ὁ μικρός, θάθελα νάξερα ἂν θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πάω στὸ σχολεῖο.

— Στὸ σχολεῖο; γέλασε ὁ μπά-

"Ο παπᾶ-Μανώλης δέχθηκε μὲ μεγάλη προθυμία νὰ κἀν τὸν δάσκαλο στὸν Γιάννη» (Σελ. 379, στ. α')

μπα Μαθιός. Καὶ γιὰτὶ ὅχι, ἂν σοὺ κἀνῃ ὄρεξιν. Μονάχα ποὺ θὰ πηγαίνῃς τίς ὥρες ποὺ δὲν σὲ χρειάζομαι στὸ καράβι. "Όταν ἔχουμε δουλειὰ θὰ μένῃς νὰ μὲ βοηθᾷς.

Καὶ βλέποντας ὅτι ἡ ἀπάντησιν αὐτὴ εἶχε ἀφήσει ἐκπληκτο τὸν ἀνεψιό του:

— Ἄντε τώρα νὰ κοιμηθῇς καὶ εἰσαι κουρασμένος, εἶπε. Ἀὔριο τὰ ξαναλέμε.

Καὶ μαλακὰ-μαλακὰ ὅς ἂν πατέρας, τὸν ἔσπρωξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν πῆγε ὡς τὸ κρεβάτι του.

— "Όταν σοὺ λέω πὼς αὔριο θὰ τὰ κανονίσουμε οἱ δύο μας, ἄμε νὰ κοι-

μηθῇς ἡσυχος καὶ μὴν ἔχῃς ἄλλην ἔννοια, ἐπανέλαβε.

"Ο Γιάννης δὲν εἶχε πιά τί νὰ τοῦ πῇ. "Όλα τὰ γεγονότα ἐκείνης τῆς ἡμέρας συνδυασμένα μεταξὺ τους, τοῦ εἶχαν προξενήσει τόσο μεγάλη ἐντύπωση, ὥστε τὸν εἶχαν ἀφήσει ὁλότελα ἀποχαυνωμένο, χωρὶς σκέψιν καὶ χωρὶς φωνή.

Μηχανικὰ γδύθηκε καὶ χώθηκε στὸ κρεβάτι του· μὰ μόλις ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ μαξιλάρι, τὸν κυρίευσε ξανά ἡ συγκίνησιν καὶ τὰ μάτια του πλημμύρισαν ἀμέσως δάκρυα.

Τὸ ρολόι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Τρεπὸρ κτυποῦσε ἔνδεκα, ὅταν ἐπιτέλους ἔκλεισαν τὰ βλέφαρά του κι' ἀποκοιμήθηκε.

"Όταν ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν βεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν γαλήνια ὄψιν καὶ τὴν κανονικὴν ἀναπνοὴν τοῦ παιδιοῦ ὅτι κοιμόταν βαθεῖα, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ σκαμνὶ τοῦ ὅπου καθόταν καὶ κάπνιζε, πῆρε τὸ κερί ἀπ' τὸ τραπέζι, καὶ ὕστερα σιγὰ-σιγὰ διευθύνθηκε πρὸς τὴν σκάλα ποὺ ὡδεύει στὴν κάμαρά του. Καθὼς περνοῦσε ὅμως ἀπὸ τὸ στρώμα ποὺ κοιμόταν ὁ Γιάννης, σταμάτησε μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν κοίταξε μὲ ἰδιαιτέρην προσοχή.

Τὸ παιδί εἶχε ἀνήσυχον ὕπνον. Τίναζόταν, βογγοῦσε καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔβγαιναν λόγια χωρὶς εἰρμό. "Ο καπετάν-Μαθιὸς ἔσκυψε ἐπάνω του γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ καλύτερα.

— Γιατρέ μου! Σούζην, Σούζην!

Αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα χτύπησαν σταυτὶ τοῦ μπάμπ-Μαθιοῦ.

— Ναι, ναι, μουρμουρίσε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. "Ο γιατρός σου καὶ ἡ Σούζην.

Πᾶνε τώρα αὐτὰ, τέλειωσαν, φιλαράκο μου. "Ω, ἔννοια σου, δὲν θὰ βάλω πιά χέρι ἐπάνω σου, μὰ μὴ νομίζῃς πὼς τὰ ξέχασα ὅσα μοῦ ἔχεις κάνει καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς πὺ ἀκριβὰ ἀπ' ὅ,τι τὸ φαντάζεσαι, κύρ-Γιαννάκη. "Όσο τραβήξῃς τὸ πρᾶγμα, τράβηξε. Μὰ ἂν σκοτσάψῃς, μοῖτρα σου καὶ συμφορά σου.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ διευθύνθηκε πρὸς τὴν κάμαρά του· κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα ἀφήνοντας τὸ δωμάτιο βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

Τί σήμαιναν ἄραγε αὐτὰ ποὺ εἶχε πεῖ; Κι' ὁ Γιάννης ὁ ἴδιος ἂν τὰ εἶχε ἀκούσει δὲν θὰ ἤξερε νὰ τὰ ἐ-

ξηγήσῃ. Καλύτερα μάλιστα θὰ ἦταν νὰ μὴν τὰ εἶχε ἀκούσει καθόλου. Γιατὶ μὴ γνωρίζοντας τίς πραγματικὰς προθέσεις τοῦ θεοῦ του, θὰ μπορούσε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι στὸ μέλλον θὰ ζοῦσε πὺ ἡσυχος καὶ λιγώτερο δυστυχισμένος ἀπὸ ἄλλοτε.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ, τὸ παιδί ἀποφασισμένο νὰ κἀνῃ ὅτι τοῦ ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεὸ του, σηκώθηκε νωρίς καὶ πῆγε στὴ «Χελιδόνα» κι' ἄρχισε νὰ δουλεύῃ στὸ κατάστρωμα.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ὁ γιατρός Ντεριβ ἤρθε στὸ σπῆτι καὶ πῆρε τὸν Γιάννη καὶ τὸν δόγηγε στὸν παπᾶ τοῦ Τρεπὸρ. "Ο παπᾶ-Μανώλης, ἕνας ἀγαθὸς καὶ σεβάσμιος γέρο παπᾶς, πολὺ μορφωμένος, γιὰ χάριν τοῦ γιατροῦ καὶ τοῦ πλοιάρχου Φουδιέρ δέχθηκε μὲ μεγάλη προθυμία νὰ κἀνῃ τὸν δάσκαλο στὸν Γιάννη. Γιατὶ γιὰ τὸ παιδί, ποὺ τίς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας ἦταν ἀπασχολημένο μὲ τὸ καράβι καὶ μὲ τίς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ, ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ παρακολουθῇ τὰ τακτικὰ μαθήματα τοῦ δημοτικοῦ σχολείου τοῦ χωριοῦ.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' ὁ γέρο-παπᾶς κι' ὁ μικρὸς μουστὸς εἶχαν γίνῃ οἱ καλύτεροί φίλοι, γιὰτὶ ὁ Γιάννης εἶχε δλὴ τὴ διάθεσιν νὰ μάθῃ γράμματα καὶ νὰ εἶναι φρόνιμος καὶ ὁ παπᾶ-Μανώλης δὲν ζητοῦσε κι' ἄλλο πρᾶγμα.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καθὼς ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ φέρεται πάντα μὲ τὸν ἴδιο ἱσαχάρειον τρόπο ὅπως τὴν πρώτη μέρα, ὁ Γιάννης, ποὺ κάπως εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν μεγάλη συγκίνησιν ποὺ εἶχε περάσει τὴ στιγμὴ ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ ἀποχωριστῇ τοὺς φίλους του, εἶχε ξαναβρεῖ τὴν εὐθυμία καὶ τὴν ἱενοιασίαν τῆς ἡλικίας του.

Καταλάβαινε πολὺ καλὰ, πὼς ἡμέρες τόσο τρισευτυχισμένες ὅσες κι' ἐκεῖνες ποὺ εἶχε περάσει στὴ βίβλιν, δὲν μπορούσαν νὰ εἶναι πικροτείνες, καὶ πὼς γιὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος χρήσιμος καὶ καλὸς ἔπρεπε νὰ δουλέψῃ γερὰ καὶ νὰ βάλῃ μὲ δλὴ του τὴν ὄρεξιν στὴ μελέτην.

Ἄλλωστε, δὲν στερήθηκε ὁλότελα τὴν συντροφιά ἐκείνων ποὺ ἀγαποῦσε. Ἡ Σούζην, ὁ πατέρας τῆς καὶ ὁ γιατρός ἤρθαν καὶ ξανάκωναν συχνὰ θηλαστικούς περιπάτους μὲ τὴ «Χελιδόνα». Καὶ κάθε φορὰ ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν τὸν ἀφῆνε ἡσυχος καὶ ἐλεύ-

θερος νὰ κἀνῃ συντροφιά μαζί τους. Στὸν Γιάννη ἡ ζωὴ αὐτῇ, ὅπου δὲν ἔτρωγε πιά ξύλο καὶ δὲν ἀκούγε φοβέρες, φαινόταν ὅς ἂν μιὰ ζωὴ ὁλότελα καινούργια.

Ἀισθάνονταν τὸν ἑαυτοῦ του πραγματικὰ εὐτυχισμένο ποὺ ζοῦσε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν ποὺ ἔβρισκε στὰ μαθήματα, ἐνοιωθε κίβλας ἕνα ἰδιαίτερο θέληγμα στὴ ζωὴ τοῦ καραβιοῦ· μιὰ ἀπόλυσιν ποὺ δὲν τὴν φανταζόταν ποτέ, προτοῦ νὰ γνωρίσῃ τοὺς καινούργιους τοῦ φίλους. Καὶ τώρα ἕνας ἦταν ὁ μόνος τοῦ πόθος καὶ τὸ μόνον τοῦ ὄνειρο: Νὰ μελετήσῃ πολὺ, νὰ μάθῃ ὅσα περισσότερα ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ μπορέσῃ κι' αὐτὸς νὰ γίνῃ μιὰ μέρα ἀξιωματικὸς

«Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἀντίκρουσε τὸν Τζόε, τὸν Ἄγγλο σταυλίτη...»

τοῦ ναυτικοῦ, ὅπως ὁ πατέρας τῆς Σούζην.

Ἐνα σύννεφο μονάχα σκίαζε καμμιὰ φορὰ τὴν εὐτυχία του Κι' αὐτὸ συνέβαινε τίς ἡμέρες ποὺ ὁ μπάμπ-Μαθιὸς γύριζε στὸ σπῆτι τοῦ μεθυσιμένου. Γιατὶ ὅσο κι' ἂν εἶχε ἀλλάξει σ' ὅλα τὰλλα, ὁ καπετάνιος τῆς «Χελιδόνας» δὲν εἶχε μπορέσει νὰ γνηθῇ τὸ κρασί. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ γυρισμός του στὸ σπῆτι, δὲν συνοδεύονταν ὅπως ἄλλοτε ἀπὸ ἄγριο ξύλο καὶ βρισιὲς. Τώρα ὁ μέθυσος περιριζόταν μονάχα νὰ γκρινιάζῃ κάπως τὸν Γιάννη κι' ὕστερα πῆγαινε στὴν κάμαρά του καὶ διπλοκλειδωνόταν ὡς ποῦ ἐσθίμινε τὸ μεθύσι του. "Όστόσο ὁ Γιάννης, ποὺ χάρις στὰ καλὰ διδάγματα τοῦ ἀγαθοῦ πα-

πᾶ, εἶχε ἀλλάξει τὸν παλιό του χαρακτήρα, θὰ ἤθελε πολὺ νὰ γιὰτρέψῃ τὸν θεὸ του ἀπὸ αὐτὸ τὸ φοβερό ἐλάττωμα.

Σιγὰ-σιγὰ, βλέποντας τοὺς διαφορετικούς τρόπους ποὺ εἶχε τώρα ὁ ναυτικὸς μαζί του, εἶχε ἀρχίσει νὰ αἰσθάνεται γι' αὐτόν, ἂν ὅχι βαθεῖα ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ τουλάχιστον μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅσα ἔκανε καὶ γιὰ ὅσα εἶχε κάνει γι' αὐτόν ὡς τὰ τότε.

Ἀναγνώριζε ὅτι ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν τὸν εἶχε περιμαζέψει ὅταν πεθάναν οἱ γονεῖς του, ὅτι τὸν εἶχε ἀναστήσει μόνος του καὶ ἀναγκάζονταν νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι κι' αὐτὸς ἀπὸ μέρους του εἶχε φανεί πολλὰς φορὰς ἀνυπάκουος καὶ εἶχε κάνει κακοκεφαλίες, ποὺ κι' ὁ καλύτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν ἦταν ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν, δὲν θὰ τίς ἀφῆνε ἀτιμώρητες.

Μὰ ἀλλοίμονο! Νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ γιὰτρέψῃ τὸν μπάμπ-Μαθιὸν ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του, αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸ παιδί ἕνα κατόρθωμα ποὺ ξεπερνοῦσε τίς δυνάμεις του, καὶ γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον, οὔτε ἔπρεπε κἀν νὰ συλλογιστῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἀργότερα θὰ ἔβλεπε.

Ἐντομεταξὺ οἱ ἡμέρες περνοῦσαν ἀρκετὰ γοργὰ καὶ χωρὶς πολλὰς στενοχώριες γιὰ τὸν Γιάννη. "Ο καιρὸς τοῦ ἦταν μοιρασμένος ἀνάμεσα στὴ μελέτη, στὴ ζωὴ τοῦ καραβιοῦ καὶ στὶς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ. Καμμιὰ σπάνια φορὰ ποὺ τοῦ ἔμεναν λίγες ὥρες ἐλεύθερες ἔτρεχε στὴν ἔπαυλη καὶ ἔβλεπε τὴ Σούζην καὶ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν γιατρό.

"Ο κύριος Φουρβιέρ βλέποντας τὴν ἀγάπην τοῦ Γιαννάκη γιὰ τὴν θάλασσα, τοῦ διηγόταν συχνὰ διάφορες ἱστορίες γιὰ ταξίδια καὶ θαλασσινὰς περιπέτειες ποὺ ἀφῆναν τὸ παιδί σὲ ἔκστασιν. "Ο γιατρός πάλι, ποὺ κι' αὐτὸς εἶχε πολὺ ταξιδέψει, τοῦ ἔκανε ζωηρὰς περιγραφὰς γιὰ τίς διάφορες ἐξωτικὰς χώρας ποὺ εἶχε ἐπισκεφθεῖ, ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἐκείνη ἡμέρα ποὺ εἶχε χάσει τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του.

Μονάχα γιὰ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ δὲν μιλοῦσε. "Όποτε τὸ ἔφερνε ἡ κουβέντα νὰ γυρίσῃ αὐτὸ τὸ θέμα, σταματοῦσε μονομιᾶς καὶ τὰ μάτια του θόλωναν. Καὶ τότε ὁ κύριος Φουρβιέρ καὶ ἡ Σούζην φρόντιζαν ἀμέσως νὰλλάξουν συζήτησιν, καὶ ὁ Γιαννάκης ἐνοιωθε συμπόνια γιὰ τὸν δυστυχισμένο αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε χάσει ὅ,τι ἀγαπητὸ εἶχε στὸν κόσμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Χωρισμός

Είχαν φθάσει στις δεκαπέντε 'Ο κτωβρίου, και σύμφωνα με τη συνθήθειά του, ο Γιάννης, που είχε μερικές ώρες ελεύθερες εκείνο το απόγευμα, ξεκίνησε για τη βίλλα για να περάσει μερικές στιγμές με τους φίλους του που είχε πάνω από τρεις ημέρες να τους ιδεί. Έξαφνα, καθώς άνοιξε την πόρτα του κήπου, αντίκρουσε τη δεσποινίδα Λοίζα, τη γκουβερνάντα της Σούζης.

«Η νέα ήταν έτοιμη να βγεί έξω. Μόλις τον είδε όμως, στάθηκε».

— «Α, εσύ είσαι, Γιαννάκη, είπε. Στήν ώρα έφτασες. Ήμουν έτοιμη να έρθω να σε είδοποιήσω!»

— «Να με είδοποιήσετε;»

«Ο Γιάννης την κοίταξε γεμάτος εκπληξη. Η δασκάλισσα τότε του πήρε το χέρι και του είπε με σοβαρό τόνο

— «Μην κάνεις τον κόπο να μπής μέσα, καίμενο παιδί. Η βίλλα είναι έρημη, δεν θα βρής κανένα!»

(Ακολουθεί)

KIMON AKIASHZ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΩΣ ξέρετε καλά—και κάθε μαθητής έχει πικρή σ' αυτό πείρα—ή ορθογραφία της γλώσσας μας, της Νεοελληνικής Γλώσσας, δεν είναι καθόλου κανονισμένη. Άλλος μιλά λέξη τη γράφει έτσι, άλλος αλλιώς. Καμιά φορά υπάρχουν τρεις και τέσσερις διάφορες γραφές! Και κάθε στιγμή μπορεί κανείς και ρωτά: ποιά είναι το σωστό; πώς πρέπει: καλλιτέρα ή καλύτερα; είνε ή είναι; τώρα ή τόρα; σταχίς, σταχτής ή σταχτός; ή γυναικές, ή γυναικές ή οι γυναίκες; έχω γράφει ή έχω γράψει;

«Ε, ελ' αυτά τ'ακανόνιστα ήταν πιά καιρός να κανονισθούν. Αναγνώρισε την ανάγκη και το Υπουργείο της Παιδείας. Κι' επειδή σ' όλο τον κόσμο οι Ακαδημίες κανονίζουν τη γλώσσα, το Υπουργείο εξήτησε από την Ακαδημία Αθηνών να κανονίσει την ορθογραφία της Νεοελληνικής. Η Ακαδημία τότε ανέθεσε το έργο σε μια μεγάλη επιτροπή από τρεις ειδικότερα μέλη της—φιλόλογους, γλωσσολόγους, γραμματικούς και καθεξής. Και τελευταία το Υπουργείο της Παιδείας έλαβε ένα πολυσέλιδο έγγραφο με τον τίτλο «Κανονισμός της Νεοελληνικής ορθογραφίας υπό

της Ακαδημίας Αθηνών», που δημοσιεύθηκε κιόλα ολόκληρο στο τελευταίο τεύχος της «Νέας Έστιας».

Φυσικά, δεν είναι δυνατό να σάς παραθέσω εδώ όλες τις λέξεις κι' όλους τους τύπους όπως κανονίζονται απ' την Ακαδημία. Θά σάς πω μόνο μερικά. Η Ακαδημία παραδέχτηκε την ιστορική ορθογραφία, ώστε οι λέξεις, τόσο οι αρχαίες όσο κι' οι νέες, εκτός από λίγες εξαιρέσεις, θα γράφονται όπως μας έχουν παραδοθεί. Διατηρούνται επομένως ως μέρος της ιστορικής ορθογραφίας κι' οι τόνοι, και τα πνεύματα, και μερικές ακόμα υπογεγραμμένες—αν και τρία μέλη της Επιτροπής επρότειναν να καταργηθούν ελ' αυτά—κι' οι λέξεις όλες τονίζονται κατά τους κανόνες της αρχαίας γραμματικής, δηλαδή μακρόν προ βραχέος περισπάζεται, μακρόν προ μακρού δξύνεται και καθεξής.

Αυτό θάλλάξω πολλά από την ορθογραφία μας, προπάντων της Δημοτικής. Γιατί οι δημοτικιστές δεν παραδέχονται μακρά και βραχεία—πολύ σωστά, αφού στη γλώσσα μας όλα τα φωνήεντα έγιναν ισόχρονα και καμιά διαφορά προφοράς δεν έχει σήμερα το ω από το ο και το η από το ι—και σ' όλες τις λέξεις βάζουν δξεία. Άλλοι πάλι μόνο σ' όσες έχουν μένει απ' την αρχαία βάζουν την περισπωμένη τους: σῶμα, αἷμα, και σὰ περισπώμενα ρήματα, ἀγαπῶ, λαχταρῶ. Στις νέες όλες δξεία: ποτήρι, μαντήλι, σκούπα, μήνας, ψωμάς κτλ. Όχι, λέει η Ακαδημία. Αφού παραδεχόμαστε ιστορική γραφή, αυτό δεν είναι σωστό. Θά γράφουμε ποτήρι, μαντήλι, ψωμάς, μήνας, γεμάτος. Ακόμα και πῶγκιν, ἀκόμα και Κατίνια. Καμιά Κατίνια δεν πιστεύω να έγραψε ποτέ τὸνομά της με περισπωμένη· αλλά τώρα έτσι θα το γράφουν όλες—τουλάχιστο οι γραμματισμένες...

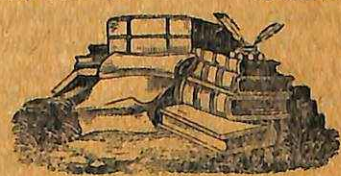
Ίδου και μερικές από τις κοινότητες διφορούμενες λέξεις που κανονίζει την ορθογραφία τους η Ακαδημία: μύγα (δχι μύγα), χλωμός (δχι χλωμός), τραυῶ (δχι τραβῶ), καημένος (δχι καυμένος, ούτε καίμενος), σβήνω (δχι σβύνω) συνηθίζω (δχι συνειθίζω), φτιάνω (δχι φτιάνω) παίρνω (δχι πέρνω) κοιτάζω (δχι κυττάζω), αφήνω (δχι αφήνω) ξυπῶ (δχι ξιππάζω). συνάχι σιχαίνωμαι, μαζί (δχι μαζύ, ούτε μαζή), κελαηδῶ, σταχτός, γλιστρῶ (δχι γλυστρῶ) γλυτώνω (δχι γλιτώνω) ἀβγατίζω (δχι αὐγατίζω) αὐγὸ όμως κι' δχι ἀβγὸ—κτλ. κτλ.

Καθώς βλέπετε, η Ακαδημία μας δεν κάνει καμιά διάκριση μεταξύ καθαρεύουσας και δημοτικής. Όλες τις λέξεις της Νεοελληνικής τις θεωρεί ισότιμες. Κι' όπως κανονίζει τα καθαρευουσιάνικα πῖλος, οῖνος, εὐθύναι, λῦπαι κτλ. έτσι κανονίζει και τα δημοτικά ἀραβῶνας (δχι ἀρραβῶνας), ἀγαπιέμαι (δχι ἀγαπιέμαι), Βασίλης, Γρηγόρης (δχι Βασίλειος, Γρηγόριος) και καθεξής. Κι' αυτό, σημειώστε, είν' ένα μεγάλο βήμα πρὸς την κατάργηση της διγλωσσίας, αφού κι' αυτή η Ακαδημία παραδέχεται τη δημοτική και σὰ γραπτή γλώσσα και μὰς μαθαίνει πὼς να τη γράφουμε· δεν είν' έτσι!

Πολλοί βέβαια θά πουν: είναι σωστά ελ' αυτά που προτείνει η Ακαδημία; Μήπως π. χ. έχουν περισσότερο δικιο εκείνοι που παράγουν το κοιτάζω από το «κυττάζω» και το γράφουν κυττάζω; Μήπως η ιστορική ορθογραφία, που δεν τηρείται στο ἀγαπιέμαι (γιατί ἀλλοιῶτα έπρεπε να το γράφουμε ἀγαπιέμαι) δεν πρέπει να τηρηθῇ ούτε στο Κατίνια, που το συνηθίσαμε πιά με δξεία; — «Ισως. Κανένας σὲν κόσμο δεν είναι ἀλάνθαστος. Ούτε οι Ακαδημίες. Αλλά, όπως σὰς είπα κι' άλλη φορά, η ορθογραφία είναι μιὰ σύμβαση. Σωστό δεν είναι τό... σωστό, ἀλλ' εκείνο που το γράφουν έτσι ελ.οι. Πόσες π. χ. γαλλικές, ιταλικές, αγγλικές, γερμανικές λέξεις μπορούσε να γράφονται πιά σωστά—έτυμολογικῶς, ιστορικῶς—απ' ὅ,τι τις γράφουν σήμερα οι Γάλλοι, οι Ιταλοί, οι Γερμανοί. Αλλά έτσι έχουν κανονισθεί ἀπὸ τους σοφούς τους, ἀπὸ τις Ακαδημίες τους, κι' έτσι τις παραδέχτηκε πιά ἐκεῖ ὅλος ὁ κόσμος. Ὁλο το ἔθνος. Αυτό λοιπὸν πρέπει να γίνῃ τώρα και σὲ μὰς. Τὸ Υπουργεῖο της Παιδείας να κάμῃ υποχρεωτική την ορθογραφία της Ακαδημίας σὰ σχολεῖα, σὰ σχολικά βιβλία, ἀπὸ τὰ κατώτερα ὡς τ' ἀνώτερα. Αὐτὴ τὴν ορθογραφία να μαθαίνουν ὅλα τὰ παιδιά. Κι' ἐπειδὴ τὰ παιδιά μεγαλώνουν, ελ.οι οι Έλληνες, ὡστερ' ἀπὸ μερικά χρόνια—ἐμεῖς οι παλαιοί, που γράφουμε κι' ἴσως θὰ γράφουμε ἀκόμα τοῦ κεφαλιῦ μας, δεν θὰ ὑπάρχουμε τότε ελ.οι οι Έλληνες θὰ γράφουν τὸ ἴδιο και τὴν καθαρεύουσα και τὴν δημοτική

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΤΟ ΡΥΑΚΙ

«Αχ! Μά πόσο τ' αγαπῶ
Τὸ μικρὸ τὸ ρυάκι
Πούχει τόσο δροσερὸ
Καθαρὸ νεράκι»

Όρφανούλι, μοναχὸ
Δὼ και κεί γυρίζει
Κι' ἔναν ἤχο ἀρμονικὸ
Γύρω του σκορπίζει.

Έχε γειά! Μάγε γλυκέ,
Πάντα νὰ ὁμορφαίνης
Κι' ἄπλετα ὅπως σὲ με
Τὴ χαρὰ νὰ ραίνης.

Αὐτρον τῆς Εὐτυχίας

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Είναι καιρὸς τώρα, πού, ἐκεῖ που καθόμουναι και ξεροψηνόμουναι μέσα στην κάψα και στη φασαρία τῆς πολιτείας, μοιροχότανε, ἔτσι σὰν λαχτάρα και με γαργαλοῦσε ἀπὸ μέσα μου μιὰ ἐπιθυμία, μιὰ τρανὴ ἐπιθυμία, νὰ τὰ παρατήσω ὅλα, μὰ ὅλα, ὡς κι' αὐτὸ τὸ σακάκι μου, και νὰ πάρω τὸν ἀνήφορο, πού με φιδίσαι λυγερὰ ἀναφάνει ὡς τὸ κοντινὸ ἀσούλι... Ὅλο και τράνευε ἡ λαχτάρα, ὅλο κι' ἀντρεωνόταν μέσα μου, ὡς πού σήμερα δὲ βάσταξα. Καί νάμαι τώρα ξεπλωμένος ἀνάσκελα κάτω ἀπ' τὰ τρυφερά πευκάκια.

Έκει πού κοιτούμαι ἐδῶ χάμω στηλώνω τὰ μάτια ὀλόισια κατ' ἐπάνω και χαζεύω τὰ στενά και μακρὰ φύλλα τοῦ πεύκου, πού παιχιδίζουν σὴν πνοῦλα τ' ἀγέρα. Πίσω ἀπ' αὐτὰ μαντεύω τὸν ὀλοκάθαρο γαλάζιο οὐρανό.

Τὸ ἀγεράκι φυσᾷ ἑλαφρὸ καθάριο βουνίσιο νερὸ με δροσίζει. Σὰν τὸ ρουφῶ, μέσα μου φουσάκνει τὰ μολεμένα στήθια μου, πού πάνε νὰ κρεπάρουν. Ὡρες-ὥρες μου χαϊδεύει ἀπαλά τὰ μάγουλα κι' ἀνατριχίζω σ' ὅλο μου τὸ κορμί. Ὡ, βουνίσιο καθάριο ἀεράκι, μοῦρχειται τούτη δὰ τὴ στιγμή ἄμουν ὅλος ἐνα ἄσκι, ἐνα ἄσκι πελώριο και νὰ σὲ ρουφήξω, νὰ σὲ ρουφήξω, καλὸ μου ἀγεράκι...

Όχι, καί μελονιές νοιώθω σὸ κορμί... Ἄ, είναι οἱ ἴδιες βελόνες πού χάζενα πολὺ ὥρα. Είναι ἄμμος ἀπ' αὐτὲς κάτω μου. Εἶν' αὐτὲς πού μου κάνουν δροσερὸ τὸ χῶμα και πού ἀμα πολυκουνηθῶμ' ἀγκυλώνουν.

Έτσι πούχω τ' αὐτὸ μου κοντά-κοντὰ σὴ γῆς, ἀκούω ἐνα παράξενο βουητό· είναι σὰν νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ. Είναι γνωστὸ μου τούτο τὸ βουητό. Ὁλόιδιο τὸ βουητό μὰς πολυἀνθρώπη διαδήλωσης. Μὰ τούτη τὴ φορὰ ἡ πολιτεία ἡ ἀνθρώπινη είναι μακρὰ και δὲν φτάνει τὸ βουητό τῆς ἴσας δῶ. Μὰ τ' είναι τότε; Είναι τὸ βουητό μιᾶς ἄλλης πολιτείας ἀπὸ μικρὰ-μικρὰ ζούδια. Σέρνουναι λίγο δεξιά και γυρίζω μπροῦνται. Νὰ τὴ ἡ πολιτεία μας. Είναι μιὰ τρύπα μανιθερὴ κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα, καί τώρα είναι ὀλόετα σκεπασμένη ἀπ' τοὺς κατοίκους τῆς. Είναι λαὸς ἀπ' αὐτοὺς πού πηγαίνονται, πη-

γαίνονται σὰ στρατὸς μαυροφορεμένος.

Ακουμπισμένος στοὺς ἀγκῶνες, με τὸ πρόσωπο πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν μηρυγκοφωλιά, ξεχνιέμαι ὡρα ὀλάκερη χαζεύοντας. Τὰ ζούδια τῆς δουλειᾶς τους. Είναι βουτηγμένα σὴ δουλειὰ ὡς οἱ ἄνθρωποι. Ὅλη τὴ μέρα ἀπ' τὰ βαθεῖα χαράματα ὡς τὴ μαῦρη νύχτα παλεύουν κι' αὐτὰ, παλεύουν γιὰ τὸ φαί τους.

Ὁ ἥλιος ἔχει ἀπ' ὡρα βουτηγεί και μαῦροι ἴσκιος ἀπλώνονται σὸ μικρὸ μου δασάκι. Ἀθελά μου γυρίζω και κοιτάζω κατὰ τὴν πολιτεία. Είναι σὰ πόδια μου μουντὴ και σκονισμένη. Τὰ λιγοστά τῆς ἀκόμα φασάκια καθρεφτίζονται σὰ γαληνεμένα νερά τοῦ Θερμαϊκοῦ.

Ὡ, πολιτεία πού μέσα κρύβεις τὸ θάνατο. Ὡ, πολιτεία πού μέσα κρύβεις τὴ ζωὴ! Σὲ σένα πάλι με καλοῦν...

Βέδας

Η ΛΕΥΚΑ

Κάτου σὸ ρέμμα τοῦ βουνοῦ
Πού τὴν πλαγιά του ὀργάνει,
Ξέρω μιὰ λευκὰ γέρινη.
Κι' ἡ ἀνοιξὴ φουντώνει.

Τὸ γέρικό τῆς τὸ κορμί
Τὸ κάτασπρ' ἀπ' τὰ χρόνια,
Μόλις τὸ πρῶτο λούλουδο
Προβάλλει ἀπὸ τὰ χιόνια,

Κι' ὅταν τ' ἀγέρι τοῦ Μαρτιοῦ,
Κουνώντας τὸ χαρτάρι,
Κάτου σὸ ρέμμα τὸ βαθὺ
Τὸ φύσημά του πύρει,

Και σὸ ἐκατόχρονο δεντρί
Σκορπίζῃ ἀνατριχίλα,
Ντύνει ἀσημένια τ' ἄμετρα
Τὰ πράσινά του φύλλα.

Κι' ἐνα ψιθύρισμα ἀπαλὸ
Ἀπ' τὰ ψηλά γροικιέται
Σὰν κάποιο κῆρ' ἀνάλαφρο
Πού σὸ γιὰλὸ κυλιέται.

Αγαπημένο μου δεντρί!
Εἶδε νὰ ξῆς αἰώνια
Δίχως διαβάτη ἀδιάφορο,
Νὰ φέρῃς τὴ συμπόνια.

Εἶδε γιὰ χρόνια ὁ πιστικός
Στὴν ἀπλωτὴ σου σκιὰ,
Νὰ σαλαγᾷ τὰ πρόβατα,
Νὰ πέφτῃ σὴν ἀγριὰδα,

Πού σέρνεται σὴ ρίζα σου
Μακρὰ ἀπὸ τὴ λιοπύρι
Κι' ὁ πεζοπόρος νάρχεται
Σὲ μιὰ γωνία νὰ γυρῇ

Τὸ κουρασμένο του κορμί,
Ἐνὼ ψηλὰ κρυμμένα
Μέσ' σὰ κλαριά σου τὰ πουλιά
Νὰ ψάλλουνε γιὰ σένα!

Τζιτζι

ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Προχθές, καθὼς ξεφύλλιζα ἐνα παλιὸ μου βιβλίον, εἶδα ἐκεῖ σὲ μιὰ σελίδα κατὰ γραμμὴν, πού μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ μιὰ ὀλιγόχρονη μὰ μεγάλη χαρά. Γιατί πολλὲς φορὲς ἐκεῖ πού κά-

θουμαι, ὅταν μοῦρθη ἡ ὄρεξη πιάω και γράφω, πάνω σὲ ὅ,τι βρεθεῖ μπροστά μου, σὲ χαρτί, σὲ τετράδιο, και προπάντων σὲ καμιά γωνία τοῦ βιβλίου μου, ὅ,τι μου κατεβεί: Τὴ καιρὸ κάνει, τί ὦρα είναι, τί μάθημα κάνουμε ἐκείνη τὴ στιγμή, και τόσα ἄλλα. Σ' ἐκείνη ὁμῶς τὴ σελίδα τοῦ βιβλίου μου, νὰ τί εἶχα γράψει: «Χθὲς ἦταν Παρασκευή, ὁ ἥλιος ἔλαμπε ψηλὸ σὸν οὐρανό. Κανείς δὲν ἤξερε μάθημα κι' ὅλοι τρέμαμε ἀπὸ τὸ φόβο. Ἡ τύχη ὁμῶς μὰς βοήθησε και δὲν καναίε καθόλου μάθημα, γιατί πήγαμε σὴν Κνωσσό».

Κι' ἀλήθεια θυμοῦμαι τὴν ἡμέρα αὐτὴ σὰν νάταν χθὲς. Θυμοῦμαι πὼς ὅλοι καταφθάναμε σὸ σχολεῖο ἐκείνη τὴν ἡμέρα σὲ τέτοια χάλια πού ἦταν γιὰ νὰ μὰς λυπάται κανείς. Ὅλοι μὰς εἰμαστε ὀλοκίτρινοι και χωρίς πνοή. Ὁ ἐνας τὸν ἄλλο ρωτούσαμε και κανείς δὲν ἤξερε μάθημα. Εἴμαστε πιά ἀποφασισμένοι πὼς θὰ τὸ παίρναμε ὀλοστρογγύλο τὸ μηδενικό. Μιὰ στιγμή ὁμῶς, στιγμή ἀξέχαστη, ἀκούμε τὴ σφριζήτρα τοῦ γυμναστίου.

Γυμναστική δὲν εἴχαμε, τίποτα δὲν εἴχαμε, καπὼν θὰ πηγαίναμε. Τὸ τί ἔγινε είναι ἀπεριγράπτο, βιβλία, καπέλλα, σάκες, ὅλα πεταχτήκανε σὸν ἄερα, κι' ἐμεῖς χαροπιδούσαμε ἀπὸ τὴ χαρὰ μας. Σ' ὅλο τὸ δρομὸ ὡς πού νὰ φθάσουμε σὴν Κνωσσό, — γιατί ἐκεῖ πήγαμε, — ἄλλο δὲ λέγαμε. Κι' ὅταν ἀκόμη φθάσαμε, κι' ἄρχισε ὁ κ. Διευθυντῆς νὰ μὰς λὲη σχετικὰ γιὰ τὴν Κνωσσό, ἐμεῖς τότε-τότε δὲν προσέχαμε, παρὰ μόνο σκευθε ἡ μὰ στ' αὐτὴ τῆς ἄλλης και τῆς ἔλεγε «πὼς τὴ γλυτώσαμε, μὰ σκέψου!»

Θυμοῦμαι πάλι μιὰ φορὰ πού ἦταν ἀπόγευμα κι' εἴχαμε Ρωμαϊκὴ Ἱστορία. Ὅταν χτυποῦσε τὸ κουδούνι γιὰ νὰ μποῦμε σὸ μάθημα, γυρεύουμε τὸ κλειδί τῆς τάξεως. γυρεύουμε δῶ, κοιτάζουμε κεί, ψάχνουμε παντοῦ, μὰ τὸ κλειδί εἶχε χαθεῖ. Ἡ χαρὰ μας δὲ λήγεται, τὸ κλειδί εἶχε χαθεῖ, ἡ τάξη δὲν ἀνοίγει, σύμφωνα με τοὺς δικούς μας λογαριασμούς, κι' ἐστὶ μάθημα δὲ θὰ κάναμε. Ὁ κ. καθηγητῆς ὁμῶς θυμόνε κι' ἔλεγε ὅτι πρέπει με κάθε τρόπο ν' ἀνοίξουμε τὴν τάξη γιὰ νὰ κάνουμε τὸ μάθημά μας, «νὰ τὸ κάνουμε, κύριε, σὴν αὐλὴ» φωνάζαμε με σοβαρότητα. Ἡ χαρὰ ὁμῶς δὲν βάσταξε πολὺ γιατί ἐνας γενναῖος! πήγε κι' ἐσπρωξε τὴ μιὰ πόρτα πού ἀπὸ πῶς τῆς ἦταν θρανία, κι' αὐτὴ ἀνοίξε, κι' ἐστὶ μῆκαμε κατσοφισμένοι και κάναμε τὴν Ἱστορία μας!

Πρόπερσι, ἦταν Τετάρτη πρωί, ἡ τελευταία μέρα τοῦ σχολικοῦ χρόνου, γιατί τὴν ἄλλη θ' ἀρχίζαμε διαγωνισμούς. Γι' αὐτὸ γιὰ τελευταία φορὰ πήγαμε κάτω σὴν θάλασσα. Ἐκείνη ἔσθη, κι' ὅλοι βγάλαμε τὰ παπούτσια μας και μῆκαμε σὴν θάλασσα. Παίχαμε και γελοῦσαμε ὅλοι γεμάτοι χαρὰ. Μιὰ στιγμή, ἐνα παιδί πού βρισκόταν ἐκεῖ, ἔπιασε ἐνα ψαράκι χρυσοπράσινο, και με ρώτησε ἂν τὸ θέλω. Ἐγὼ τὸ πῆρα κι' ἄρχισα νὰ διαλαλῶ τὸ εἶρημά μου, καθὼς περπατοῦσα ὁμῶς μέσα σὰ νερά βιαστικὴ γιὰ νὰ τὸ δείξω, πάτησα σὲ κάτι φύκια κι' ἔπεσα ἀνάσκελα· εὐτυχῶς ἡ ποδιά μου ἦταν χοντὴ και δὲ βράχια πολὺ. Τὴν βγάλα ὁμῶς κι' ἔβαλα ἐνα πανωφόρι. Κι' ἔ-

πειτα όταν φύγαμε πήγαμε στο σχολείο, και με την ποδιά κάτω από τη μασχάλη κάθησα κι' έγραφα το πρόγραμμα των διαγωνισμών. Από τότε κάθε τελευταία μέρα του χρόνου το θυμούνται και γελῶ...

Λίγεια

ΟΠΤΑΣΙΑ

Γιατί και σήμερα το βράδυ σκιά του αγαπημένου μου αδελφού ξεχρεσάει να μου ταράξει τον ύπνο;

Γιατί τα μεγάλα σου μαύρα μάτια να με κοιτάζουν τόσο λυπημένα;

Τί ζητάς, αγαπημένη σκιά;

Τα δάκρυά μου;

Τάχεις ναί, τάχεις. Από την ημέρα που το ξανθό σου κεφάλι ακούμπησε για στενή φορά στ' άσπρα σου μαξιλάρια, και που τα μάτια σου υγρά και λυπημένα καρφώθηκαν επάνω μου...

...από τότε που το στενό σου «άντιο», απ' την ημέρα που το δροσερό σου γέλιο έπαψε ν' άντηχί στο σπίτι που τοΰδινες μιὰ χαρωπή θεά με την παρουσία σου, ντυμένη στα δόμαυρα κι' ακουμπισμένη στο γέρο πλάτανο, που τόσο αγαπούσες, παραδομένη στη θλίψη μου, μουσκέυο το μικρό μαντηλάκι που μούχες χαρίσει, με δάκρυα καυτά γεμάτα πίκρα.

Είναι αδύνατο να βγάλω απ' το νου μου την άγγελική σου μορφή, που επίμονα παρουσιάζεται πάντα στη θολωμένη σκέψη μου.

Και κρύβουμαι απ' Έκείνη, απ' τη μαννούλα μας, όσο περισσότερο μπορώ.

Ω! μου είναι αδύνατο να βλέπω το λυπημένο της βλέμμα, πάντα γεμάτο δάκρυα, να κοιτάζει στο άπειρο, ξεχειλιμένο απ' τη λύπη που της τρώει τα σωθικά, απ' τη λύπη που την έρριξε στο κρεβάτι.

Αυτό το δικό της βλέμμα μαζί με το δικό σου, το τελευταίο που μούχες ρίξει, εκείνη τη χειμωνιάτικη βραδυά, μου άνοιγουν δυο πληγές στην παιδική ψυχή μου.

Γλυκειά οπτασία, μη λοιπόν έρθής να με ταράξεις και σήμερα το βράδυ. Μην ανοίγεις περισσότερο την πληγή μου.

Δώσε μου σὺ κουράγιο γλυκειά θυμηση, για να μπορέσω να παρηγορήσω Έκείνη, που πονά περισσότερο από μένα.

Γιατί Έκείνη είναι μάννα!

Ίβαν Πέτροβιτς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Νίκος βλέπει για πρώτη φορά ένα βώδι και τρέχει στη μαμιά του:

— Μαμιά, μαμιά, έβγα να ιδής ένα γάιδαρο με κέρατα!

Γολιάθ

Ο μικρός αδελφός του Σαρδανάπαλου: — Μαμιά, έπεσα στο δρόμο και χτύπησα τόσο πολύ που δεν μπορούσα να σηκωθώ.

Σαρδανάπαλος: — Και δεν έτρεχες, καϊμένε, μιὰ στιγμή ως έδω να μάς φωνάξεις να σε βοηθήσουμε;

Κυρά Φροσύνη

— Έγώ, μαμιά, σάν μεγαλώσω, θά παντρευτώ με τον παππού.

— Και νομίζεις πως θά σ' αφήσω να πάρως το μπαμιά μου;

— Μπα, κι' εσύ πως πήρες το δικό μου μπαμιά;

— Τί πᾶς να κάνης, Γεώργιο, στον οδοντοίατρο;

— Πάω να μου διορθώση τὰ δόντια της τσατσάρας μου.

Δεκαεπταετής Όνειροπόλος

Ο Τοτός στο Νόσο:

— Είμαι τεσσάρων χρόνων κι' ή μαμιά μου μου είπε πως αν τρώω πολύ, του χρόνου θά γίνω πέντε!

Δανάη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 259ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προτάθέντος τὴν 5 Μαρτίου 1932 πρὸς εὐρεσίαν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου 1932 δημοσιευθεισῶν 197 Πνευματικῶν Ἀρχήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἑκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς εὐρεθείσας ὁρθὰς λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ ἑσθῆμα λύσεων καὶ ὁ τρίτος τὰ ἑσθῆμα ἑπιμνησῆς, συμφώνως μετὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ Ἰσοτίμοι ὄλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἐξῶς τοῦ κλίσε, καὶ νὰγοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1932 (Β' Περίοδος) μετὰ ἐκπτώσιν δέκα πέντε (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὁμοῖον τόμον μετὰ ἐκπτώσιν δέκα (10) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μετὰ ἐκπτώσιν πέντε (5) δρ. (Ἰδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημεύσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βέδας, 187, 19, 7.

Ἰσοτίμοι: Ἑλπίουσα Ἑλλάς, 185, 19, 7. Λαίδη τοῦ Φοντελερού, 185, 19, 7. Ξεπεσμένος Λόρδος, 185, 19, 7. Φιόρο τοῦ Λεβάτε, 177, 18, 7. Χαρά τοῦ Σπιτιοῦ, 178, 18, 7. Μηλολόνη, 191, 20, 7. Αἰγλή, 183, 19, 7. Ἑρσίκη, 185, 19, 7. Ταρζάν, 183, 19, 7. Παγγελλήνι, Ὁνειρο, 180, 18, 7. Ρασπουτίν, 181, 19, 7. Νέλλη, 183, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαχτάρα τῆς Δευτεριάς, 169, 17, 7. Φιλμάκης, 159, 16, 7.

Ἰσοτίμοι: Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, 162, 17, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάμων, 144, 15, 7. Ὁκεανίς, 147, 15, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ξεπεσμένη Λαίδη, 122, 13, 5. Κυρά Φροσύνη, 117, 12, 5. Γλυκειά Παρηγοριά, 113, 12, 7. Δανάη, 91, 10, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὑμνος τῆς Ἑλευθερίας, 51, 6, 2. Νύμφη τοῦ Βορῶ, 53, 6, 3. Καπετάν Μισοῦλης, 59, 6, 3. Σίσυφος, 84, 9, 4. Λάκρυ τῆς Μοναξιάς, 29, 3, 1.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δόξακη, 176, 18, 7.

Ἰσοτίμοι: Ἰάς, 170, 17, 7. Ἰων, 168, 17, 7. Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἑθνοῦς, 178, 18, 7. Φεφιστοφελής, 180, 18, 7. Δοξασμένον Τριπολιτιστικόν, 168, 17, 7. Ἑρμής, 165, 17, 7. Ἀνθισμένη Λεμονιά, 183, 19, 7. Σκαρτιατοπούλα, 169, 17, 7. Δοξασμένη Ἑλλάς, 168, 17, 7. Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, 186, 19, 7. Ναῖς, 185, 19, 7. Ἀνίκητος Πολεμοῦτης, 161, 17, 7. Ρωμαντική Βασκοπούλα, 176, 18, 7. Παγασαία, 177, 18, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φαραώ, 144, 15, 7. Ἀργάμπελη, 151, 16, 7.

Ἰσοτίμοι: Λυσόχαρτο, 155, 16, 7. Μυροβόλος Ἄνδρος, 149, 15, 7. Περγαμηνὴ Αὔρα, 145, 15, 7. Μακεδονικόν Ἐντελβαίς, 151, 16, 7. Νινέττα, 140, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀργανιάν, 123, 13, 7. Ἰώ, 122, 13, 7. Μαγνήτης, 122, 13, 7.

Ἰσοτίμοι: Ξανθὸ Ποντικόν, 135, 14, 7. Χωρὶς Φτερά, 122, 13, 7. Χαρσυγὴ, 121, 13, 7. Χλωμὸ Φεγγάρι, 119, 12, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀρμονία, 107, 11, 7. Ἑλένη Β. Καρβαδία, 86, 9, 4. Νικήφορος Οὐρανός, 98, 10, 5. Θούρης τοῦ Ρήγα, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κένταυρος, 72, 8, 6. Εὐαγγελ. Ι. Ἀραχωβίτης, 76, 8, 4. Κορφιατοπούλα, 26, 3, 1. Λόρη, 34, 4, 1. Καραϊσκάκης, 46, 5, 3. Πληγωμένος Ἀετός, 50, 5, 3. Φάουστ, 30, 3, 1. Λαγὸς Νο 2, 42, 5, 3. Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, 64, 7, 4. Ζερμαίν, 16, 2, 1. Κύμα τοῦ Ἰονίου, 23, 3, 1. Εὐαγγελία Ν. Μάργαρη, 33, 4, 1. Αὐγερινός, 32, 4, 1. Παπαρούνα, 77, 8, 7. Μπουμπουλί, 6, 1, 1. Χανιωτοπούλα, 72, 8, 4. Εὐέλπις, 27, 3, 1. Ρενέ Σκαρλάτου, 32, 4, 1. Τραγουδιστὴς, 68, 7, 3. Ἑλευνο Κυρυστάκι, 74, 8, 4. Ὁνειροπόλος Ἑλληνοπούλα, 11, 2, 2. Νηρεὺς, 51, 6, 3.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θούριος, 188, 19, 7.

Ἰσοτίμοι: Μικρὴ Πεταλούδιτσα, 164, 17, 7. Πειραιωτάκι, 151, 16, 7. Βεδουτίνος, 166, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεώργ. Ι. Ἀραχωβίτης, 108, 11, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐαίσθητη Καρδούλα, 77, 8, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γεωργ. Δημ. Δουζίνας, 29, 3, 2. Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, 18, 2, 1. Νεράιδα τῶν Ἀγρῶν, 26, 3, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηται παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νῆαν τῶν διευθύνσεων εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπιδίου, τὴν 6 Ἰουλίου 1933

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἀς ἔχουν ὑπ' ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

Μικυ-Μάους, εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ἐπιστόμιο. Μετὰ συγκίνησε ἡ ἱστορία ποὺ μοὶ διηγεῖσαι. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως, τὴν κατάστασιν καλὰ; Ἀλληλογραφίαις μετὰ μικρὰ ἀπαλοπούλα, ἄγνωστὴ σου στὴν ἀρχή, μὰ ποὺ ὕστερα τὴ γινώριζες κι' ἀπὸ κοντὰ. Ἔτσι; Αὐτὴ, στὰ γράμματά της, ἔδωκε γραμματοσήμα μεταχειρισμένα, σφραγισμένα, ποὺ θὰ τὰ ἐξολλοῦσε ἀπὸ ἄλλα γράμματα. Ἐκίκαν στὸ Ταχυδρομεῖο ἕνα τέτοιο τῆς γράμμα καὶ τὸ ἐστειλαν στὸ Πταιματοδικεῖο. Γιὰ τοὺς ἐξαμηνιαίους μεταχειρισμένα γραμματοσήμα τιμωρεῖται. Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

Ἐκεῖ σὲ κίλσαν—ἀφ' οὗ τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν σὲ σένα—νὰ μάρτυρης ποῖα εἶν' αὐτὴ ποὺ σοὺ γράφει κι' ἂν τὴν γινώριζες. Ὁρκισθήκες μάλιστα στὸν Ὁμήρου, 87, 9, 7. Δευκάτης, 104, 11, 7. Ἡλιοκαμμένη Ἀραπία, 96, 10, 7. Τοιφασικόν, 105, 11, 7. Νηρητὸς τοῦ Παγασητικοῦ, 55, 9, 4.

μου σου. Ὁραῖο εἶναι, μόνον ποὺ δὲν ταίριαζε σὲ ὁγόρι. Ἄλλὰ δὲν πειράζει κι' ἄλλοι ἔχουν θηλυκὰ ψευδώνυμα, καὶ πολὺ καλὰ κορίτσια ἔχουν ἀρσενικά. Τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ γρήγορα περιμένω κι' ἄλλο. Εὐχόμαι μὰ μὴν ἀργήσῃ καὶ τὸ Α' Βραβεῖο ποὺ τόσον ἐπιθυμῶ.

Συγχαρητήρια, Δίλ, καὶ γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμὸ καὶ τὸ 2ο βραβεῖο. Ἀ, δὲν πιστεύω νὰ ἴδω καὶ τὸ 3ο βραβεῖο «κωμική» μὰ τὸ ἀργυρὸ μετὰλλιο στὸ στήθος καὶ μετὰ τὸ μπουκέτο στὸ χέρι... Πολὺ καλλιτεχνικὰ μοὺ περιγράφεις τὴ θάλασσα τοῦ Φαλήρου ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ ἦταν μπλὲ σκούρα στὰ βαθιὰ καὶ πολὺ ἀνοιχτόχρωμη ἔξω-ἔξω ἀπὸ τοὺς ἀφρούς τῶν κυμάτων, ἐνὼ μιὰ βαρκούλα τὴν ἐσχίζε ἀκριβῶς στὴ γραμμὴ ποὺ ἐνώνουνταν οἱ δυὸ ἀποχρώσεις...

Μετὰ μεγάλη εὐχαρίστηση, Λίγεια, διάβασα γράμμα σου, ποὺ εἶχα νὰ λάβω τόσους μῆνες. Συμφωνῶ ὅτι οἱ καθηγητὲς σὰς θάβρουν νὰ λογαριάζουν καλὴν ὥρα, ὅτε ἡ βλὴ νὰ μοιράζεται ἀναλόγως στὰ δυὸ ἐξάμηνα κι' ὅχι νὰ πέφτῃ ὅλη σχεδὸν στὸ ἕνα—ἱστορία 30 φύλλα στὸ πρῶτο, 200 στὸ δεύτερο. Ἑλληνικά, ἕνα βιβλίο στὸ πρῶτο, τρία στὸ δεύτερο. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς πάντα σχεδὸν ἔτσι γίνεται, καὶ γιὰ πολλὰ πράγματα: τὰ περισσότερα δηλαδὴ τὰφινόμενα γιὰ τὸ τέλος.—Ὁ κ. Φαῖδων σὰς γράφει γιὰ ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ μπορεῖ νὰ σὰς ἐνδιαφέρουν. Καὶ γιὰ τὸν Κοραῖ σὰς ἔγραψε στὰ ἑκατόχρονα του, καὶ γιὰ τὸ Λάμπρο Πορφύρα στὸ θάνατό του κτλ. Γιὰ τὸν Καδάφη ὅμως δὲν σὰς ἔγραψα, γιὰτὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶναι ἀπρόσιτος στὰ παιδιὰ.

Ἡ Βασίλισσα τοῦ Πόνου μοὺ γράφει: «Ἄδεις τίς ἄμπερες εὐχαρίστησε μοὺ γιὰ τὴν πραγματικὴν ἀπόλαυσιν ποὺ μοὺ χαρίζεις καὶ ἐδωροῦντάς τὸ θυμάσαις περιεχόμενό σου. Ἀλήθεια, κανένα ἄλλο περιοδικὸ δὲν μπορεῖ νὰ καυχήθῃ πὼς ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν ἔχει τὴν διαλεκτὴν βλὴ σου καὶ τὸ οἰκογενειακὸ σου περιβάλλον. Πόσο δ' ὁμως θὰ ἱκανοποιεῖσαι κι' ἀπὸ τὴν εὐκρίνην ἀγάπην τῶν πνευματικῶν παιδιῶν σου!»—Ὁ, ναί! εἶναι τὸ μόνον ποὺ μετὰ ἱκανοποιεῖ.

Πολὺ ὥρατο τὸ γράμμα σου, Παρήγορε Ἀγγελε. Ἀλήθεια, σκελετὸς ἔγινε ἀπ' τὴ μελέτη ἡ καίμενη μας ἡ Ο; Ἐ, μὴν τὴ λυπάσαι, ἄμα πᾶρ τὸ ἀπολυτήριό της μετὰ ἄριστα, ἄμωσος θὰ πᾶρ ἅπαντα της! Σήμερα ἰσα-ἰσα θ' κ. Φαῖδων σὰς γράφει γιὰ τὴν ὀρθογραφίαν καὶ γιὰ τὰ μαζὺ, μαζὶ, μαζή. Ἡ Ἀκχρημία τὸ θέλει μετὰ γιὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸ γράφουμε.

Γερό-Δήμο, διάβασα μετὰ χαρὰ καὶ τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ μοὺ γράφεις μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου. Εἶναι πολὺ φινεὺς νὰ σοὺ ἀρῶς περισσότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα ἕνα φυλλάδιον ὅταν περιέχῃ κάτι ποὺ σ' ἐνδιαφέρει προσωπικῶς—ἀπάντησιν σὲ γράμμα σου, Παιδικὸ Πνεῦμα σου, Ἀσκήσιν σου καὶ καθεξῆς. Ὅχι, τοὺ καίμενου τοῦ Γιάννη τοῦ Εἰρηνικοῦ δὲν τελείωσαν ἀκόμα οἱ περιπέτειες. Γιὰ τίς ἡμέρας ἔχεις πολὺ δίκιο: καμμιὰ δὲν εἶναι «ἀποφράς», αὐτὰ εἶναι προλήψεις.

Κι' ἐγὼ χάριχα πολὺ, Θεοτόκῃ, καὶ γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμὸ σου, καὶ γιὰ τὸ βραβεῖο τῆς Δίλ, καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Μέντιου, ποὺ πᾶρ στὴν ἀρχὴν σου τὸ μεγαλύτερο βαθμὸ. Τέτοιαι εἰδήσεις νὰ μοὺ δίνης πάντα! Φαντάζομαι καὶ τὸ καμνὶ τῆς γαγιῆς, τῆς παλῆς μου συνδρομητριάς ποὺ δὲν πᾶσι νὰ σὰς λέγῃ γιὰ μένα. Μετὰ γιὰ τὴν Γλυφάδα καὶ καλὴ... ἀλληλογραφία.

Πολὺ φυσικὴ ἡ χαρὰ σου, Ἀγκάθι! Ἐγὼ παραξενεύομαι ὅταν βλέπω παιδιὰ λυπημένα ἐπειδὴ τελείωσαν τὸ σχολεῖο. Πῆγες λοιπὸν στὴν Ὀλυμπία; Περιμένω νὰ μοὺ γράψῃς ἀπὸ τὴν ὁδοῦ. Ὁ «Φάκελλος» τοῦ 28ου φύλλου, καθὼς θὰ εἶδες, ἀκυρώθηκε. Τὸ Μουσικὸ τὸ ἔδωσες σωστά. Μενίον, πολὺ μ' εὐχαρίστησαν ὅλες αὐτὲς οἱ πληροφορίες κι' ἡ ὑπόσχεσιν πὼς τώρα θὰ μοὺ γράψῃς πὺρ συχν

σ' έβαλαν και στην έφημερίδα ως διακρι-
θεϊσαν.) "Ενδοξον 'Ελλάδα (σέ συγκαίρω
για τὸ ἄριστα· τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ μόνο σὺ
τὸ ἔχεις· θὰ εξετάσω νὰ ἰδῶ πῶς ἔγινε
αὐτὸ τὸ λάθος νὰ δημοσιευθῇ στὸ 29ο φυλ-
λάδιο Πνευμ. "Ασκήσεις ἄλλου μὲ τὸ δικό
σου ψευδώνυμο· λυσόχαρτο ἔστειλα·) Κου-
κουναριὰν (ἔστειλα ὃ τετραδία· τῶρα πού
ἡσυχάσας, γράφει μου·) Μάγισσαν (δεκτὴς·)
Δυκ. Παπαδόπουλον, Σύλλογον· "Εφευ-
ρετῶν» κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1
'Ιουλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

372. 'Επιγραφή

Υ Ο Δ
Ι Ε Φ
Υ Ο Ν
Ο Ρ Χ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ταξιδιώτης

373. Φύρδην Μίγδην

τάς - α - δι - φο - κᾶν - βοῦ - βο - ψευ-
λὰς - ὦ - δεῖς - σιν

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ
αὗται ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ἀρχαῖον
ῥητόν.

Λιχευδίττα

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,
—ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μέινετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἔνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς
400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ
τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. "Αν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ**
1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,
πού ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις
μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τεμποκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθῇτε τὸν καὶ κίμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖναι με-
χρι τῆς 8 Σεπτεμβρίου.

367. Λεξιγράφος

Εἶναι τὸ πρῶτο μου ἔρπετό
Καὶ σύνδεσμος τὸ ἄλλο·
Καὶ κάποιον γλύπτη παλαιό
Κάνουν τὰ δυὸ μεγάλο.

Σεληνιώτικος 'Οριζων

368. Στοιχειόγραφος

"Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης,
Τί γλυκά κι' ὥραϊα σφυρίζω!
"Ενα γράμμα ἂν μοῦ κολλήσης
Στὴν ἀρχή μου, σὲ φωτίζω.

Ναπολεόν

369. Μεταγραμματισμός

Σβύσε Γᾶ καὶ γράψε Λᾶ
Καί... ποιὸς τώρα δὲ γελά;
"Ὁ μεγάλος ὁ καίμενος
"Ὁλος βγήκε μαυρισμένος.
"Ελλάς τοῦ Μελλοντος

370. Τονόγραφος

Κάποια πόλη - κόρη, πῆς,
Τῆς 'Ελλάδας μας μητέρας —
"Αν ἀλλάξῃ τονισμό,
Μπρὸς σου βλέπει ἕνα τέρας.
Φωτεινὸ Σκοτάδι

371. Ρόμβος

* * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

"Οριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον,
σύνδεσμος αἰτιολογικός, ἐκδήλωσις χα-
ρῆς, εὐχαριστήσεως, μέρος τῆς κατοι-
κίας, βασιλεὺς τῆς Ρώμης, κτητική ἀν-
τωνυμία, σύμφωνον. Καὶ καθέτως τὰ
ἴδια.

Μέντιουμ

374. 'Ακροστιχὶς ἐξ 'Αντιθέτων
Νὰ εὗρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι
λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχαία των ν'
ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γινωμικόν:

φεύγω, δειλός, ἀρνούμαι, ψέγω, ἀνε-
μοζάλη, σύνθετος, νόθος, σθεναρός,
γέρων.

Λήμνιος 'Ανθός

375. Μικτόν

υο - π - αυει - δν - αει

Κέρηνη Κούκλα

376. Γεῖφος

ο	ο	ο	ο	ο	ο
ο	Φ	ο	Μ	ο	φῶς
ο	ο	ο	ο	ο	ο
ο	ο	ο	ο	ο	ο

Β Β Β Β

Β

καφτός

Β

Β Β Β Β

Κυρά Φρεσύνη

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 17

191. Μυαλό (μῆ, ἄλλο). — 192. 'Αθη-
ναι (ᾶ, θῆ, ναί). — 193-194. "Ιδῆ-ἡδῆ,
"Ὀλῆ-ὄχι. — 195. Σάββας. — 196.

Κ Π Σ 197. ΓΟΥΤΕΜΒΕΡ-
Ι Ο Α ΓΙΟΣ (οὔτος, ὕβος,
Μ Λ Τ τύμβος, ἕτερος, Με-
Λ Α Π Ω Ν Ι Α σόγειος, βοῦς, εἰγός,
Ρ Ν Λ ἱμβρός, Σέργιος). —

Υ Ι Ο 198. Τὸ πτερωτόν
Ε Α Σ εἶναι τὸ Σ: Σταυ-
ρός, ἁστακός, κισσός, 'Αναστάσιος,

κατά Στρομα. — 199. ΑΓΕΛΛΑΔΑΣ-ΓΗ-
ΡΥΟΝΗΣ (ΑἰΓαῖον, ΓοΗγόριος, Εὐ-
Ρυάλη, ΛεΥκάττα, 'Ατὸσσα, ΔαΝία,
ΑἰΗτης, Σωζάννη). — 200. Καίρος παν-
τί πράγματι. — 201. 'Εν τῇ ἐνώσει ἡ ἰ-
σχὺς (ἐν τι ἐν, ὡς, ι εἰς χι, ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὸ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. 'Ο χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνουν τὰ
διπλά 'Η προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΓ'—370]

Ναί, ΤΑΞΙΔΙΩΤΗ τὸ ἔλαβα. Θαυμάσιο!!!
Σὲ ὑπερευχαριστῶ.

Πληγωμένη Καρδούλα

[ΛΓ'—371]

Λόγοι ὕψους μοῦ ἀπαγορεύουν ἀλλήλο-
γραφία. Δικέφαλε 'Αετὲ, χίλια συγ-
γνώμην.

[ΛΓ'—372]

Σούζη: Μεγάλο κεφάλι, μάτια ρεβί-
θια, στόμα πηγᾶδι, πνεῦμα μὲ τὸ
τσουβάλι, γλωσσίσσα ροζάνι: Περνᾶ γιὰ
πρῶτη στὸ πατινάξ... ἀπὸ τίς τελευταῖες.
'Ασάλευτη Ζωή

[ΛΓ'—373]

Διαπλάσσοῦλες, εἶμι διψασμένη γιὰ
τὴ γνωριμία σας. Νὰ περιμένω ἕνα
τετραδιάκι; Ζάν, Γουσταῦς, Βίλλυ, 'Ανρὺ,
οἱ ἀστέραις πού προτιμῶ! Σούζη!!! Β.
Στουπάθη, 'Αριστοτέλους 146. 'Αθῆναι,
διὰ:

[ΛΓ'—374]

Σούζη Σαξοφών, θέλεις νὰ μιλήσουμε;
θὰ σοῦ γράψω ἀπὸ τὴν ἐξοχή.

Πονηρὴ Γατίτσα

[ΛΓ'—375]

Προκηρύσσομεν μνηνιαῖον τριδραχμον
διαγωνισμόν ἀγράφων τοπειῶν. Δίσις:
Οἰκονομικὴ ἐφορία Κερκύρας.

Ποιητικὴ τῶν Δολιχίων
'Αγνωστο 'Ακρογιάλι 'Ελευθερία Παρηγοριά

[ΛΓ'—376]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΩΝ

Προκηρύσσομεν μέγαν Διαγωνισμόν
"Αγράφων καρτῶν. Προθεσμία ὡς
30 'Ιουλίου. Συμμετοχὴ διδραχμός· θὰ βρα-
βευθῇ ἡ πρὸ καλὺτερη κάρτα. Βραβεῖα δύο
ὥρατα βιβλία. Περιμένουμε ἀπ' ὅλα τὰ
Διαπλάσσοῦλα καὶ Συλλόγους, Δίσις: Κον
'Αριστοτέλην Δετῶρτζη, δόξος Καποδι-
στρίου 19, Κέρκυρα.

Σύλλογοι, ὑποστηρίξατέ μας.

[ΛΓ'—377]

Λίλ, συγκαρτητήρια γιὰ τὸ βραβεῖο· καὶ
καλὴ ἐπιτυχία στὸ δημόσιο.

Θεοδρελλη, Μέντιουμ

[ΛΓ'—378]

Χαιρετοῦμε τὸ Διαπλάσσοκοσμο. 'Ανταλ-
λάσσομε τετραδιάκια μὲ ὅλους - ες.
Δίσις: Δανία Νίκη Βαρδάκη, Δικαστήρια,
Χανιά Κρήτης.

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι,
Μαριολούλουδο

[ΛΓ'—379]

Αλληλογραφῶ μὲ Διαπλάσσοῦλα - ες
15 - 18 ἐτών.

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι

[ΛΓ'—380]

Θεμελίνα, μὲ ἔχασας;
Νίνα Παπάδογλου

[ΛΓ'—381]

ΑΓΡΑΜΜΑΝ, ἐλόθεμα συγκαρτητήρια γιὰ
τὸ ἄριστα τῶν ἐξετάσεων.

ΠΕΙΡΑΙΩΤΑΚΙ

[ΛΓ'—382]

Επεσεμὲν Δόρδε, φακέλλους βουλευ-
τικούς ἔ; Βέβαια, ἀφοῦ εἶσαι Δόρ-
δος...

Μέντιουμ